4 LASER

LASER

fanzin SFK Laser Čelákovice 1986 - číslo 4

Obsah:

str. 1	-	Obsah
str. 2	-	Marek Baraniecki - Karlgoro, 18.00
str.13	-	Václav Kajdoš - Výhledy a autoři
str.16	-	M.krivič,O.Olgin - Není možná
str.18	-	Ze světa filmu - Filadelfský experiment
str.25	-	Randall Garrett - Exploze času
str.29	-	Tatracon '86
str.35	-	A.C.Clarke - 2010-Odysea 2 /4.pokračování/

A co najdete v příštím čísle?

Kromě dalšího pokračování románu A.C.Clarka to prozatím je vánoční překvapení

Určeno pro vnitřní potřebu SFK Laser Čelákovice
Toto číslo neprošlo jazykovou úpravou.
Titulní stránka: Daniel Němeček /rovněž titulní stránka č.2 a 3./
Uzávěrka: 20.10.1986
Adresa redakce: Tomáš Jirkovský, Obránců míru 942
413 01 Roudnice n.L.

M A R E K

EXPEDICE

K A R L G O R O, O S M N Á C T N U L A N U L A

/ Karlgoro, godzina 18.00/

Plukovník William Trairera, stálého prezidentova představitele při Misi, vytáhli z postele ve dvě šestnáct. Ještě ve dvě osmnáct byl ve stavu ospalého omámení. Utahoval si pásy a sbíhal po schodech do podjezdu, kde na něj čekal přistávací modul. Už když se uvelebo-val na zadním sedadle, věděl, že ho čeká těžký den. Seděli tam up-jatě tři lidé, které znal od vidění - dva kapitáni a civil a drželi v rukou obálky se státním znakem. Plukovník si protřel oči a pohlé-dl na řídící desku: Balistický let, tajný cíl, místní čas 15.04. Civil s mladou, ale životem poznamenanou tváří, se na něj z předního sedadla obrátil:

"Jsem Henry Hunt z tiskového oddělení, nán vás doprovázet do Střediska galaktického odposlechu. I když si myslím, že je to přeh-nané opatrnost, mám komukoliv zabránit, aby se s vámi spojil. Tím myslím samozřejmě tisk, Tady pánové mne pouze doprovázejí. Chcete se na něco zeptat?"

Už věděl, odkud tu tvář zná. Nejednou ji viděl v blízkosti prezi-denta a kdysi dokonce na nějakém vládním banketu se s Huntem setkal. Věděl také, že teď už z něj nic nedostane. Přikývl na znamení, že to vzal na vědomí a nemá dalších otázek. Hunt mu podal desky s potiš-těnou kartičkou a pak se zase otočil.

Přesně po třiceti minutách se stroj zalit svitem odpoledního slunce, zastavil na konci přistávací dráhy, které ležela kousek od úzké cesty. Vládl tu podzim, teplý a vonící usychajícím listím. Vůz Střediska je vezl ohnivě červenou alejí kaštanů až k masivní beto-nové bráně s nápisem: Středisko galaktického odposlechu v Karlgoro. "Jestli je to porucha systému odposlechu, zabočíme vpravo a když něco nového, pojedeme až k obelisku," pomyslel si Trainer. Hluboce vy-dechl a aniž se dotkl těla, pohybem ruky se zbavil všech jehliček únavy. Po magnetické masáži se cítil zase vyrovnaně. Jeli rovně. Za Pomníkem tichých hrdinů odbočili k hlavní budově střediska. V podjez-du ho přivítala služba.

"Dozorčí seržant Daniel Savotski. Jste očekáván, pane plukovní-ku. Jděte chodbou doprava k výtahu číslo 17."

Seržant ustoupil a zasalutoval. Trainer vešel dovnitř. Ve chví-li, kdy překračoval práh, ucítil přítomnost Vědomí a díkyní už věděl, kam jít. Cítil, že je očekáván. Před výtahem číslo 17 odevzdal všech-ny drobnosti, které měl u sebe, a dostal ocelový pásek s magnetic-kou stopou.

"To je váš sympatizátor pro patro, na kterém se zastaví výtah... ...a pro všechny zařízení informační sítě. Nahoře vás bude očekávat plukovník Anderson," řekl důstojník a se služebním úsměvem mu podal magnetický klíč.Anderson ho čekal několik kroků od výtahu. Neměl stej-nokroj, byl oblečen do volného relaxačního oděvu, používaného při me-ditacích v sekci mentalistiky.

"Máme těžký případ, Williame," tačal. "Pojď se mnou, seznámím tě z podrobnostmi."

Šli chodbou. Anderson pokračoval:

"Před půldruhou hodinou jsme o situaci informovali sekretariát prezidenta a dostali jsme souhlas utajit celou akci. Jsou ohroženi členové posádky hvězdoletu Europa II. Právě pro závažnost této zprá-vy jsme ti ji nesdělili už v průběhu letu. Oficiálně jsi sem byl

přesunut k jednomu z programátorů, který byl zraněn při opravách v sekci geopatické síly. Pro každý případ si zapamatuj toto: raněným je poručík Roger Bostow ze sekce analýzy ozvěny, jeho stav není vážný. Tu informaci jsme ale ještě nepustili do informační sítě."

Minuli chodbu vedoucí do hlavní meditační síně i vchody do anglikánské a pravoslavné kaple. V první místnosti sekce dešifrování údajů byl jen vizijní stolek, nástěnná obrazovka a tři křesla. Posadili se. Anderson vsunul svůj sympatizátor do zástrčky informačního systému a obrátil se na Trainera. V jeho tváři se zračilo napětí.

"Podle ověřených informací došlo v 8.07 na lodi Europa II k těžkému úrazu hlavního mentalisty výpravy Roye Holmsena. Ve chvíli, kdy energetizoval výzkumný modul, došlo k výboji části energie z magnetických zásobníků. Po první zprávě jasnovidce J6A jsme ještě nezačali s akcí. Rozpis šumů jeho mozkové kůry v průběhu služebního transu poukazuje na 84% pravděpodobnost vize. Komentář k představě J6A je jednoznačný: má úplnou subjektivní jistotu, že k neštěstí došlo. Druhé informace nám přišla o sedm minut později, stejnou představu měl také J9A. Z těchto dvou vizí jsme pomocí počítače sestavili schéma Holmsenových poranění. Tehdy jsme rozjeli akci. Prozkoumali jsme lékařské možnosti lodi a ukázalo se, že Holmsen by vlastně neměl být mezi živými. Pořád nevíme, jakým způsobem ho udržují naživu. Podívej se na záznam."

Na obrazovce, která se z plochá stala prostorovou, se rozehrála dramatická scéna. Na rozmazaném, pohádkově barevném pozadí zavířil jakýsi tmavý předmět s nevýraznými obrysy, pak se tastavil v dolní části obrazovky. Pozadí se nezměnilo, obrazovka přiblížila onen tmavý tvar, který sebou silně trhal. Trainer už věděl, co je to, ačkoliv končetiny rozpoznal jen stěží.

"To je konec zápisu vize z mozkové kůry J6A," začal Anderson. "Ostatní informace přijal J6A mimo mozkovou kůru. Víš, takové představy ještě neumíme zaznamenat. J6A tvrdí, že ta unikátní vize představuje moment exploze, při které byl Holmsen vržen na stěnu chodby v konstrukčním bodu 07490713 24 CC 70 X. Podívej se na srovnávací analýzu." Několika tlačítky znovu zapnul obrazovku, Umělý počítačový obraz chodby překrylo vidění jasnovidce; pak se záběr transformoval v obraz doplněný čísly charakteristických konstrukčních bodů.

"Díky druhé představě J9A," pokračoval Anderson,"jsme získali údaje o všech Holmsenových poraněních. Bohužel nemáme obrazovou registraci., J9A s ní nesouhlasí. Podle jeho popisu jsou zraněny končetiny, přední část trupu a levá strana hlavy. Jako zázrakem nebyla poškozena pravá strana. To ale stejně nemá žádný význam, z lékařského hlediska jsou zranění klasifikována jako popáleniny třetího stupně..."

Chvíli bylo ticho.

"Znal jsem ho, pamatuješ?" Trainer porušil ticho. "Byli jsme tehdy oba malí. Měl jsem sedm a on byl idolem všech malých mužů. Pamatuješ si, jak s námi mluvil? Už nikdy nikdo se mnou takhle nerozmlouval. Beze slov. Máme stejnou biovlnu."

Zase na chvíli umlkl a pak změnil téma.

"Proč velitelství tak dlouho otálelo a neinformovale mě dříve? Teprve v noci mě vytáhli z postele."

Anderson si odkašlal.

"To nebylo velitelství, váhali jsme my. Víš, neméme...nejsem si úplně jist, máme málo důkazů...Nedovedu si představit, jak bychom mohli dokázat to, co jsme... co se objevilo v našich analýzách. No a ještě rozdíly v interpretaci...Prvního jsme vzbudili prezidenta. Nevím, jak ten rozhovor probíhal, ale trval padesát tři minuty. Uvědomuješ si, co to znamená. Prezident se vyptával na všechny následky našich návrhů. Potom jsme dostali příkaz, abychom do střediska pozvali tři největší media a bioenergetika Eismontova. Naši bioenergetici tvrdili a tvrdí, že je třeba použít přenosu bioenergie a že při

takové síle můžeme těch sedm světelných let, které nás dělí od Europy II, klidně překonat. Na přípravném setkání jsme rozpracovali plán řetězce dárců energie. Eismontow bude určovat biovlnu a má být hlavním dárcem. Jeho pole je dvěstě třicetkrát silnější než Holmsenovo. Uvědomuješ si, jaké je to síla? Minulý měsíc ozářil 16000 lidí na vzdálenost 8000 kilometrů a měl 94 procentní úspěšnost při zastavení chorobných procesů.
Středisko kosmického lékařství sehnalo čtyři osoby, které jsou spolarizovány s jeho parametry. V prvních hodinách jsme nemohli vybrat Vůdce, který by tu energii transformoval a odeslal na Europu II. Teprve dvacet minut před tvým příjezdem jsme mezi námi přivítali svémí Sanhramrutího. Má titul Záře jasu. Podle názorů naší informační sítě je jeho vztah k naší realitě takový, že zcela odpovídá charakteru operace."

Odmlčel se a pak se otočil k obrazovce se zastaveným záběrem. Čísla konstrukčních detailů visící v prostoru mezi nimiž tkvěla v nepřirozené pozici lidská troska působila jako hozená rukavice. Anderson se sklonil nad řídícím pultem a změnil záběr. V prostoru se objevil anatomický obraz lidského těla s průzračnou strukturou vnitřních orgánů. Tečka naobrazovce začala pomalu přejíždět po povrchu modelu a kreslila zničenou strukturu.

"Pravděpodobná simulace Holmsenových poranění. Přesně si je zapamatuj až do bioenergetické seance. Všechny závěry Lékařského počítače vypadají stejně. Na otázku jak to, že s takovými poraněními ještě žije, odpovídá: Hypotetický případ. Z důvodu protichůdných informací nelze analyzovat. Současně vylučuje možnost hibernování Holmsena. Jediné, co navrhuje, je hélium o teplotě 293 Kelvinů pod tlakem jedné atmosféry. Asi právě to na Europě II udělali. Svámí nám naznačil, že ví, proč Holmsen žije, ale nechce se s námi s tou informací."

Tečka skončila svoji pouť a na obrazovce teď byl ještě hroznější obraz než před tím. V pravém dolním rohu se objevil fialový nápis: Závěr. Roy Holmsen A SCX 7440 3172.

"Něco za tím vězí," pokračoval Anderson, "alespoň pořád máme takový dojem. S výsledky mozkové bouře jsme seznámili Ministerstvo zahraničí a oni nás poslali k prezidentovi. Pomohli nám také tím, že přesvědčili svámího, aby přijel. Víš, jaké jsou problémy s opravdu meditujícími lidmi. Ale on o tom pozvání už věděl a okamžitě souhlasil."

"Vím," řekl Trainer. "Hned u vchodu jsem přijal myšlenkový přenos. To on se mi tak představil, i když tehdy jsem ještě nevěděl, že je to on. Vím, má schopnost vést akci. Zdá se mi, že už tuším, co vás znepokojuje. Cítil jsem, že dostanu odpověď na všechny otázky, ale až při seanci. Rozuzlení leží mimo naše technické i vědecké možnosti, je jiné svou strukturou."

Všiml si údivu na Andersonově tváři a dodal: "Bylo mi doporučeno, abych se účastnil všech vašich akcí a měl bych problémy, kdyby mne svámí neakceptoval. Za osm měsíců končí volební období a starej potřebuje nějaký trumfy. Takové akce, a k tomu ještě úspěšné, mu v této etapě volební kampaně dost pomůže."

Anderson pohlédl na hodiny a naznačil, aby si Trainer pospíšil, pak poznamenal:

"Než půjdeme do sálu, musíš se převléknout. Lidé, se kterými budeš spolupracovat, se při pohledu na uniformu nemohou koncentrovat."

Trainer přitakal.

"Spojení zahájíme za čtyřicet minut, před tím se seznámíš s nejnovější radiovou zprávou, která včera došla z Europy II. Je stará sedm let, takže nemá nic společného s naším problémem, ale budeš mít materiál pro sdělovací prostředky. Kde se převlékneš?"

"Tady."

Anderson zmáčkl tlačítko.

"Relaxační oděv pro plukovníka Trainera ..Nechám tě půl hodiny v klidu," dodal.

Sykot zavíraných dveří se slil s cvaknutím startéru pneumatického transportéru. Trainer z kontejneru vyndal balíček s oděvem. Lehce jím trhnul a ten se rozvinul ve dvoubarevnou lehkou kombinézu bez vojenských emblémů. Převlékal se, aniž odtrhl oči od obrazovky, na které stále byla kresba těla bez rysů tváře. Objednal si něco k jídlu a dostal hrníček matné tekutiny. Sedl si k obrazovce. Jeho objednávka byla přijata, ale jeho role byla už registrována a tak mu stejně přišlo jen jídlo bez složek, které by mohly omezit volný tok bioenergie. Před vnějšími vlivy ho chránily stabilizátory geopatických polí, které byly umístěny v prvním patře a svým vlivem pokrývaly celý komplex budov střediska. Ve vzdálenosti několika desítek kilometrů nebylavězení, psychiatrické léčebny ani vedení vysokého napětí; prostě nic, co by mohlo rušit lidi se silným psychotronickým potenciálem,kteří zde pracovali. Tužby vězňů po svobodě nebo stresy duševně chorých vysílané do prostoru a prostupující všemi fizikálními překážkami, by se mohly v podobě vizí ukazovat medióm, která byla připravena přijímat zprávy z lodí letících vesmírem. Myšlenky a představy neobvyklé síly bloudící prostorem by se náhodou mohly zjevit jasnovidcům a prostřednictvím jejich mozkových polí promítnout do informační sítě. Vysoké napětí by zase rušilo koncentraci meditujících pracovníků odposlechové služby. Do Střediska kosmického odposlechu nemohl vstoupit ani sám prezident, jeho ambice a touhy by porušily rovnováhu mentálního éteru. Zestejných důvodů tu nesměli být ani další politikové, nezaškolení vojáci, herci a sportovci před důležitými závody. Všichni pracovníci střediska prošli tvrdými testy. A podmínkou přijetí byla absolutní psychické a životní stabilita zájemce. O jejich zařazení rozhodoval emocionální konfort. Teprve schopnost uchovat si tuto pohodu nezávisle na vnějších podmínkách, jim umožnovala ucházet se o místo aktivního pracovníka odposlechu. Emoční parametry byly pokládány za stejně důležité jako vzdělání a odborná kvalifikace.

William Trainer, absolvent Vojenské akademie mezihvězdných letů, udělal nejprve jako vědec a pak jako voják rychlou kariéru, aniž by se zbytečně psychicky vysiloval. Právě díky těmto psychickým predispozicím získal brzy privilegované postavení v prezidentském paláci. Zúčastnil se už dvou speciálních akcí u Saturnových prstenců, ale teprve zde na Zemi, uprostřed jedné z hlavních pozemních stanic Galaktické flotily, cítil, že se blíží utkání s Neznámem.

V zásuvce čtecího přístroje byl Andersonův sympatizér; pod ním zářil nápis: Paměť otevřena klíčem číslo 4 po kontrole. Vložil do otvoru svůj klíč. Zase taková opatrnost u informačního výstupu, pomyslel si. Prezidentský kabinet bude mít další důvod stěžovat si na vztah ke svým lidem.

Třicet minut pozoroval výjevy z Evropy II. Krátké výpovědi členů posádky, záběry nově narozených dětí. Činnost celého komplexu kosmického města. Zhodnocení situace mezi členy posádky. Obraz byl plochý a černobílý, přerušovaný poruchami, takže Holmsena hned nepoznal. Vrátil záznam zpět a zastavil ho. Tak tohle byl Holmsen před sedmi lety. Skoro stejný, jakého si ho pamatoval. Výraz tváře napprvní pohled kamenný, oči pozorující cosi v dáli; oči, kterým nestačí jen vidět a poznat. Když sejejich pohledy setkaly - oči sedmiletého chlapce a dvaačtyřicetiletého muže světového věhlasu - poznal v nich ve své dětské perspektivě sám sebe... i svou budoucnost. Stejný dojem měli i všichni jeho vrstevníci ze školy. S každým z nich mluvil Holmsen asi tři nebo čtyři minuty. Byl to rozhovor bez úvodu i zakončení. Rozhovor o samém smyslu jejich bytí. O osm měsíců později se Holmsen jako jeden z posledních přidal ke skupině lidí, kteří na oběžné dráze kolem Slunce obývali Europu II. A z té skupiny dětí, se kte-

rou se setkal, se třicet osm stalo mentalisty. Mimo jiné také Trainer a Anderson.

Pustil si záznam. Holmsen hovořil o sociologickém stavu a identitě uzavřené skupiny i o individuálních informacích zajímavých z hlediska sociotroniky. Pak přešel k výzkumu kosmického prostoru kolem Europy II. Když opět změnil téma, Trainer instinktivně zpozorněl a když skončil, přetočil záznam zpět a pustil ho ještě jednou. Pak to udělal potřetí. Soustředil se na slova, která Holmsen pronášel pomalu, ale rozhodně.

"Už dlouho jsem pozoroval, jak vzrůstá neklid. Je to jev o to zvláštnější, že nemá svůj původ v objektivním stavu skupiny. Proces konsolidace našeho malého společenství probíhá bez napětí. Podařilo se nám vytvořit vztahy a systémy chování, které se výrazně liší od pozemských norem... ale při našem pocitu odlišnosti jsou pro skupinu přínosem. Programové předpovědi a makrosociologické prognózy souhlasí, můžeme si povšimnout dominace vyšších lidských potřeb. Společné relaxační meditace se konají každou neděli, tvůrčí meditace zase ve středu a v pátek a jsou nejdůležitějšími body pracovního dne. Jak jsem se již zmínil v minulé relaci, světonázorový pohled na dobro a zlo jako tvůrčí hodnoty se stabilizoval v optimálním složení posádky. Ale ta nervozita se projevuje právě v jejich vztahu. Náš výsledný názor na tento jev je následující... Ocituji naše společně vypracované a schválené prohlášení: Cítíme psychický tlak s nádechem slabého ohrožení. Projevuje se v několikatýdenních intervalech a je spojen s konfliktními situacemi, i když je pocitujeme teprve po jejich zažehnání. Jejich intenzita je malá, ale citelná. Podle názoru dvanácti procent posádky se projevilo také poté, co jsme předešli oběma poruchám energetických systémů, které jsou v tomto záznamu pod číslem S 701 03 a 06. Ty pocity jsou pouze podvědomé a nejsou reakcí na stresy. Současně nemají vliv na stabilitu nálady. Panuje všeobecné přesvědčení, že zdroj je objektivní, leží mimo loď a nemá nic společného s přirozenými psychologickými reakcemi, Oddělení mentalistiky plně kontroluje situaci; nezaznamenáváme žádné negativní jevy. Zápis pro sociotechnickou sekci byl vypracován shodně s pozemským programem, procedura číslo A 7 349. Příští vysílání bude za 280 dní v 10.30 palubního času."

Na obrazovce se objevil vyvolávací obraz Europy II. To byl konec nahrávky. Trainer seděl nehnutě a snažil se pochopit, co ho na Holmsenově výpovědi tak hluboce zaujalo. Cítil, že to hlavní je až v závěru. "Panuje všeobecné přesvědčení, že zdroj je objektivní, leží mimo loď a nemá nic společného s přirozenými psychobiologickými reakcemi." Intuice mu napovídala, že mezi těmito dvěma událostmi, vzdálenými od sebe sedm let, existuje nějaká souvislost. Když si ale začal klást konkrétní otázky, pocit se ztrácel. Zvolna se uklidnoval, spojil se s konstrukční sekcí Střediska. Ohlásil se mu mladý rezatý důstojník.

"Jaká je pravděpodobnost energetického výronu na Europě II?" otázal se.

"V tomto případě?"

"Prostě tak."

"Promítám," odvětil poručík a zakódoval otázku. Na obrazovce se objevila číslice 0,000000003 a pod ní poznámka: V průběhu letu bylo zesíleno jištění."

"Máte ještě další otázky?"

Trainer zavrtěl hlavou, spojení skončilo. Na obrazovce ještě pořád svítilo to číslo, které technickou příčinu havárie stavělo jako nepravděpodobnou. Teď už věděl, jak zanedbatelná byla možnost exploze právě ve chvíli, kdy tam byl Holmsen.
A kromě toho, jeho přítomnost v onom místě nebyla nutná ani díky jeho povinnostem ani podle lodního řádu.

O deset minut později už ve společnosti Andersona stál před dveř-

mí sálu, kde byli připraveni účastníci přenosu Trainer byl vzrušen, i když se kontroloval už od chvíle, kdy se seznámil se svým úkolem. Anderson, jako by četl jeho myšlenky, polohlasně řekl:

"Cítím se jako student před zkouškou. V takové situaci jsem ještě úkol neplnil. Mám dojem, že sám nerozhoduji, ale jsem jen figurkou na šachovnici.

"Jaký je?" zeptal se Trainer.

"Vzdělaný. Tři fakulty, umí jedenáct jazyků. Je mu jedenatřicet, jestli to má nějaký význam," odvětil Anderson a s pohledem na hodinky dodal: "Šestnáct padesát šest. Nezapomeň na rituál!"

Uvedl do pohybu dveře. Vstoupili dovnitř. Nažloutlé osvětlení nevrhající stíny mu umožnilo zahlédnout skupinu lidí sedících v půlkruhu na malých židličkách. Stěny, podlaha i strop byly obloženy modřínovou mozaikou, pod kterou se skrývaly akustické obrazovky a počítačové registrační celky. V tomto sále byly zaznamenávány výjevy viděné meditujícími. Na jedné ze stěn visela obrovská fotografie nahého Holmsena. Naproti vchodu byla dvě volná místa. Všichni seděli obráceni zády ke vchodu, tiše a nehnutě. Trainer věděl, že Anderson se se svémím už viděl, proto ho o dva kroky předešel, poklekl a uklonil se muži sedícímu k němu zády. Bylo naprosté ticho a nikdo z přítomných se ani nepohnul. Muž, kterého pozdravil, se také ani nepohnul. Zatímco Trainer klečel, přelétl očima po ostatních. Dva z nich, černovlasí muži neurčitého věku, které viděl z profilu, měli křídově bílou pleť s nádechem do citronova. Jejich ruce - díky své nehybnosti - působily dojmem sádrových odlitků a kontrastovaly s rudě červenou barvou relaxačních oděvů. Vpravo seděl muž s ostře řezanou tváří. To byl Eismontow. Jako poslední napravo seděla žena ve středních letech, průměrně půvabná, se všední postavou. Byla jedním z nejlepších médií na Zemi.

Trainer znovu pohlédl na záda přikrytá šedým suknem. Svémí stále nehybně seděl; posléze se ozval tichým hlasem:

"Technikou jste otevřeli nebe, ale nejste schopni otevřít svá těla. Toužíte po sebepoznání, ale hledáte je vně sebe. Když už je pozdě, třesete se strachy o své bratry; a když ještě máte čas, jako děti zapomínáte na to, že vaše snahy jsou ničím tváří v tvář nekonečnu." Umlkl a ticho je opět obklopilo. Po chvíli stejně tiše pokračoval:

"Poslouchám tě."

"Dovol mi, Mistře, abych tě směl pozdravit," odpověděl Trainer.

"Vítej," padla odpověď.

"Dovol mi také poděkovat ti za tvou přítomnost a tvé přivítání mé osoby na prahu budovy. Toužím po tom, aby se tvá cesta stala mým světlem vedoucím k dokonalosti. Toužím po tvém učení."

Odpovědí mu bylo jen mlčení. Trainer ho pochopil jako souhlas.

"Samozřejmě víš," pokračoval, "že tě také svým jménem chci poprosit, abys užil své moci a laskavě vrátil život tělu Roye Holmsena. Učiň tak svou silou, která je nad materiálními a časovými vazbami, aby se uzdravil nám všem blízký člověk. Připojuji se tak k prosbě, kterou ti již přednesli představitelé střediska."

Než svémí odpověděl, opět serozhostilo ticho.

"Souhlasil jsem, protože jste o to žádal nejen vy. Příkaz žít v Holmsenově duši je silnější než rozkaz k další pouti. Zaujmi své místo."

Trainer povstal a oba s Andersonem si sedli na volné stoličky. Úvodní rituál skončil.

"Před vaším příchodem," řekl muž sedící vpravo od svámího, "jsem měl vidění z lodi. Ač jsem se snažil, nemohl jsem najít nemocného. Viděl jsem za to, že posádka sechové rozhodně, ale viděl jsem rovněž, že se emoce uklidnují. Práce probíhá normálně. Všichni od chvíle nehody čekají na nějakou událost. Nejsem schopen blíže ji charakterizovat. Nečekají, že bude dobrá. Nejsem schopen ji vysvětlit.

Měla se odehrát už hodinu po nehodě, ale nestalo se tak."

"Máme málo času," přerušil ho svémí. "Musíme se všichni připravit, abychom přišli na pomoc včas. Připravte svá těla i duše k přijetí Pravdy. Pouze jejím prostřednictvím budete moci ovládnout život člověka mimo Zemi. Na vašem podrobení se Pravdě bude záviset život těla i opětovné připoutání duše. Jste připraveni?"

Během několika minut mu v myšlenkách všichni odpověděli ano. Ve chvíli, kdy uslyšel poslední souhlas, Trainer pocítil, že už není sám v sobě. To, co ho spoutávalo, se náhle uvolnilo. Věděl, že už nepadnou žádná další slova. Byl pod vlivem jakési síly, která otevřela dosud uzavřené informační kanály jeho mysly. Cítil, jak se ztrácí vše, co jej spojuje s jeho fyzickým bytím. Byl lehký a jasný. Mohl vědět cokoliv chtěl. Náhle ho zalilo poznání - ten stav, to bylo Osvobození, kterého mohl dříve dosáhnout teprve po mnoha dnech meditací. Přišlo to znenadání a nedalo se vnějšími vlivy rušit. Věděl, že se nachází ve stavu vyvolaném Mistrem. Cítil, že za chvíli nastoupí to, co znal ze skušeností. A pak přijde jen Neznámo.

První se mu začal vytrácet sluch. Z ticha se vynořily šumy. Jeho mozek přijímal čím dále vzdálenější zvuky práce střediska. Kromě obrazovek sledoval také chvění země... pod padajícím listím. Věděl, že kdyby teď v místnosti zabzučela moucha, exploze hluku jejích křídel by ho zabila. Ale nic takového se nestalo a fáze nadsluchu pominula, pak úplne zanikl. Poté zmizel zrak, ale než se tak stalo, pochopil, že už rovněž teplo ochut nevnímá. Bez nesnází překročil poslední hranici, na kterou narážel v počátcích meditačního umění: bariéru strachu. Podvědomí ovládnuté až k dokonalosti se poddalo jeho vůli a nereagovalo když přestal existovat svět jeho smyslů i vnější atributy života. A tehdy zatoužil vidět. Tak se mu otevřelobraz nezávislý na jeho očíchChtěl slyšet a začal slyšet. Ne ale za pomocí smyslů. Pak se chtěl spojit s tím, který ho otevřel; stali se jedním. Za chvíli poté se sjednotili s ostatními. To vše se dělo bez jeho přičinění. Stačilo jen souhlasit. Blížil se k Pravdě. Jeho vlastní síla teď byla tak velké, že necítil její hranice. Mohl všechno. Stačilo jen trochu pobídnout vůli.

A tehdy započal dialog.

Neskládal se ze slov ani pojmů, odehrával se jen v jeho nitru. Dialog, v němž šlo o všechno. Od prvního atomu všehomíra až po poslední chvíli jeho existence. Byl útokem na vazby jeho individuality. Ačkoliv věděl, že není sám. Jeho Já obklopovala nepropustná bléna předpojatosti, hlouposti a sobectví. Z jeho nitra na ni útočilo Dobro toho, jenž jej vedl. Ta síla ho jemně, ale rozhodně nutila, aby se zbavil svých pozemských pout. Ustupoval pomalu, velmi pomalu... Nedošlo k tomu, čeho se bál. Podvědomý odpor, že přestane být, když odhodí vše, co ho váže s projevy fyzického bytí, sestal bezdůvodným. Byl ve stavu nejvyššího vědomí cíle, v němž se poddal a "odpojil" a jeho fyzické rozdílnost zmizela. Každý z nich měl teď stejný cíl jako on sám. Kdesi daleko za hranicí lidského poznání byla hasnoucí životní síla mentalisty Holmsena; teď už neschopná postavit se na odpor chaosu hmoty všehomíra, ač se ještě z posledních sil držela těla. Kdesi z hloubi sevynořila otázka, která nenechale jeho vědomí ani chvíli klidu. Otázka, která nebyla zformulována žádnými známými znaky. Jak to, že vůbec došlo k takové nehodě? Jak to, že se tělo nechce vzdát? Místo odpovědi začal vnímat postupně přicházející Porozumění. Blížila se Vševědoucnost. Když ho naplnila, pochopil nelítostné nepřátelství chaosu, na které člověk vztáhl se svým Rádem ruku. Člověk, který chtěl dokázat, že všechno a všude má Příčinu a Následek. Že Chaos je jen souhrnem absolutně dokonalých přírodních zákonů. Chaos od prvopočátků útočil na veškerou činnost myslících bytostí i na jejich nejvyšší formu na Zemi - na Homo Sapiens. Člověk se prodral do mezihvězdné prázdnoty, která mu nebyla předurčena. V pocitech teď odosobněného Trainera i sedmi s ním sjednocených dárců

bioenergie se Chaos stal synonymem a zosobněním Zla. Síly protikladné Života. Ne ovšem hmotě, protože právě její řád byl Zlem. Společenství na Europě II vtrhlo do Chaosu a proto došlo k nevyhnutelné reakci živlu, který je v lidském slovníku nazýván Náhodou. Mikrospolečnost se po mnoho palubních let bránila svou skupinovou identitou , svým vyškolením, opravami i schopností likvidovat tu a tam vybuchující mezilidské sváry, které vlastně nebyly ničím jiným než největším projevem Entropie. Ta si vždy vybíralaten nejslabší bod v obranném systému. Zabila dvě mouchy jednou ranou - způsobila a spojila havárii systému s přítomností člověka, který byl hlavním elementem sjednocujícím posádku. Tím člověkem byl mentalista Roy Holmsen.

Když to společné vědomí meditujících pochopilo, svémí vydal příkaz, který mysl Trainera okamžitě splnila.

Arthana čandatakrija - jednoduchost činnosti souhlasné s vůlí člověka. V té chvíli se splnilo to, na co čekal. Zatoužil nalézt se v lékařské kabině Europy II. A byl v ní. Dole, přímo před ním, pod napůl průhlednou pokrývkou lékařského stolu, leželo zmrzačené tělo. Trainer se nacházel sedm světelných let od Země a svého těla. Dal najevo svou vůli uzdravit toho člověka a pocítil Energii a Sílu, které ho naplnovaly jako v transu. Cítil, že přichází ze šesti míst a spojuje se s jeho. Stal se jejím středem a vstoupil do ležícího těla. Množství zničených buněk zablokovalo první průnik bioenergie a života. Nepopsatelný, téměř hmatatelný obranný úder? Přesto se nevzdal a po chvíli cítil, že energie z něj plyne směrem ke všem nemocným buňkám těla. Trvalo to zlomek vteřiny... nebo možná věčnost. Nevěděl. Mírou času se mu stal pouze odpor přijímacího organismu. A když ten úplně zmizel, ucítil, že jeho přítomnost na tomtomístě končí. Svou Vševědoucností zahrnul vę zlomku vteřiny celou lod. Motory, systémy, místnosti, lidi, paměť informačních systémů, zvířata i rostliny, vnější zařízení Europy II... Současně si zapamatoval vše, zaregistroval situaci a poděkoval Vůdci, protže to on mu věnoval tuto chvíli. Propadl se do temnoty a prázdna a cítil, že se vrací.

Po dlouhé době, kterou už vnímal, otevřel oči. Namísto sále měl před očima fantastické barevné skvrny, které se pomalu rozplývaly do stran. Do uší mu pronikala tiché, samotné, nesrozumitelné slova. Cítil se strašně unavený - jako ještě nikdy v celém dosavadním životě. Zvuky se začaly skládat ve slova. Mluvil muž s hlubokým hlasem:

"... v historii střediska. Úplný zápis právě analyzujeme v dešifrovací sekci... Plukovník se probírá. Dejte mu ještě trochu energie na hlavu, ruce trochu níž, dobrá..."

Obraz se zaostřil. Před ním klečel na jednom koleně lékař střediska. Na sobě měl bledě modrou kombinézu. Dlaně sepjaté nad jeho hlavou. Důkladně si ho prohlížel, ve tváři měl vážný a soustředěný výraz. Po chvíli se lehce usmál.

"Jak se cítíte, pane plukovníku?"

Trainer pohlédl vzhůru, na několik rukou nad sebou, pak kolem sebe spatřil mokré skvrny. Celá kombinéza byla mokrá, jako by v ní právě vylezl z vody. "Zdá se mi, že je mi už dobře," zaváhal. "Bylo to se mnou špatné?"

"Vydal jste ze sebe mnoho energie, ale všechno už je v pořádku," odvětil lékař. "To víte, vždyt ten přenos trval osmnáct hodin."

Trainer se instinktivně dotknul svého těla, jako by se chtěl přesvědčit, že existuje. Okolostojící se zasmáli. Svěsil ruce.

"Úplně všichni potom reagovali stejně," komentoval lékař. "Jenom svémí ne."

"Kde je?" otázal se Trainer.

"Odjel před dvěma hodinami," odpověděl vzadu sedící Anderson, "tak jako ostatní."

"Jestli se cítíte dost silný můžete dát vodní masáž," dodal lékař. "Prodělal jste nejrychlejší odtučnovací kůru, jakou jsem v poslední době viděl. Zhubl jste o čtyři a půl kilogramu, stejně jako plukovník Anderson."

Následující dvě hodiny strávil Trainer hodnocením akce. Totéž dělal i Anderson v sousedním pokoji. Když skončil, měl takový dojem, že je velkým podvodníkem. Hovořil o stavu lodě, posádce, Holmsenovi, sobě i průběhu akce, ale v části závěry sdělil pouze argumenty podporující rozvoj psychotronických metod spojení s loděmi ve vzdálenostech mimo dosah radia. Závěry, které zformuloval, byly brilantní, což mohlo mít svůj vliv při jeho případném povýšení. Ale pod profesionální maskou se Trainerovi těžko dařilo skrýt bouřící myšlenky.

Jedli mlčky oběd. "Víš proč chtěl Holmsen žít?" položil Andersonovi otázku... a aniž čekal na odpověď, kterou stejně musel znát, pokračoval: "K životu ho asi táhlo vědomí spojitosti, nutnost pokračovat ve výpravě, touha skončit tu misi...Ale to nebyl ten pravý důvod."

"Ne," souhlasil Anderson.

"Už nejméně sedm let věděl to, co my víme teď," pokračoval Trainer. "Věděl, co se mu stane, až se objeví v tom místě chodby. Už dlouho předtím věděl, že k tomu musí dojít."

Anderson sebou překvapeně trhl.

"Myslím si totéž. Ale proč se tomu poddal?"

"Myslím, že se nevzdal," Trainer odsunul talíř a otřel si ústa.

"Nerozumím ti..."

"Neměš takový pocit, že k tomu vůbec nemělo dojít? Šedesát zařízení podobného typu a sedmnáct kilometrů chodeb... z nichž nejméně tři bezprostředně sousedí s místem totožným s místem výbuchu. A on sám. To bylo to tajemství, kolem kterého jsme při analýze celou dobu přešlapovali."

"Co máš na mysli?"

"Myslím, že on si už dávno před námi uvědomil, že žádná dokonalost není a nemůže zůstat nepotrestána. Možná to bude znít iracionálně, ale teď už o tom nemám nejmenších pochyb jako dřív. Ta mise, to je urážka nejvyššího pořádku přírody. Každý zdařilý krok do vesmíru, každý podařený pokus založit výhonek civilizace, je porušením zákonu Chaosu a hozenou rukavicí. Proto historií prochází zákon cykličnosti války a míru. Rozkvětu a stagnace. Po období rozmachu kulturních civilizací přichází jejich úpadek. Vysvětlení tohoto jevu na základě zákonů logiky řešilo problém jen na základě zákonů logiky řešilo problém jen na úrovni mechanismu existence těchto krizí. Věděli jsme jak a kdy, ale ne proč. Nikdy jsme si neuvědomovali, co už ví naše generace díky mentalistice. V ní vládne nejnepochopitelnější zákon - zákon entropie a uspořádání. A je úplně jedno, jestli jsme to nazvali válkou dobra se zlem v náboženských kategoriích, nebo třeba v kategoriích ekonomických trendů rozvoje a stagnace zdůvodnění války a míru. Štěstím nebo smůlou v životě jednotlivých lidí. Celá pokolení věděla, že když se lidem dlouho dobře vede, je třeba očekávat nějaké drama. Jev nazývaný smůla a vyvolávající instinktivní strach, který je obvzláště silný, jestliže se člověk otevřeně a bezstarostně těšil ze života. Všechny generace to viděli jen na základě zkušeností. Ale neznali odpověď na otázku: proč? Ta výprava byla, zjednodušeně řečeno, také jen výsledkem takového řetězce úspěchů. Loď je prakticky nezničitelná. Díky mentalistice a psychosociologickým technikám nemůže posádka jako mechanismus podlehnout entropii, rozbít se. Právě to bylo porušením zákonu Chaosu a tak náhoda jako vykonavatel jeho vůle byla ze hry na Europě II vyloučena nejméně na třicet let. Pravděpodobnost, že nedojde k žádné havárii se v té době, z hlediska entropie, stala prakticky rovné nule. K nějaké katastrofě prostě muselo dojit!"

"Dvě poruchy byly popsány v poslední radiové zprávě, kterou sis

včera prohlížel. A došlo k nim, i když z hlediska mentalistiky byla jejich pravděpodobnost prakticky nulové," řekl Anderson.

"To je ono," pokračoval Anderson. "V transu jsem viděl, že k dalším už v průběhu těch sedmi let nedošlo. Prostě jenom rozšířili vnější i vnitřní bezpečnostní systémy."

Přestal a chvíli mlčel.

"Už před sedmi lety pocitovala posádkaneklid, který předchází nehodám . My tomu říkáme předtdtucha. Ty pocity byly možná reakcí jakéhosi smyslu na entropii. Ale oni jí nedali šanci. Právě odtud po vydařených akcích plynula ta nervozita směřující k prevenci mezilidských napětí a technických havárií."

Zase se zarazil, jako by se nemohl rozhodnout, jak skončit.

"Myslím si, že Holmsen hodil přírodě tu největší rukavici, na jakou se prozatím lidstvo zmohlo. Věděl, že jenom on sám může simulovat výboj energie. Ano, simulovat, protože chtěl přežít svou smrt. Věděl, že kánon přírodních práv nelze obejít přímo, protože by se Europa II mohla třeba... z ničeho nic rozpadnout. A my bychom to potom uznaly za jev, jehož pravděpodobnost byl minimální a měli bychom pocit, že se už nemusíme zabývat jeho rozluštěním. Holmsen vyzval na souboj samotnou Entropii. Hned po bioenergetickém přenosu jsem v transu nahlédl do bezpečnostního systému. Systém energetizace výzkumného modulu, který byl zapnut, měl sedminásobné jištění, zatímco všechny ostatní osminásobné...To jedno bylo zrušeno dvanáct hodin před nehodou. Asi víš, že u takových soustav stačí k úplné bezpečnosti jen jištění trojnásobné. Dvojnásobné dublování. Zbylých pět bylo zapojeno teprve po dvou nehodách...těch z přenosu. Roy Holmsen věděl, že Entropie tu možnost využije!"

"Pomalu, Williame. Ještě chvíli a budeš ji personifikovat. Vždyť to přece jsou jenom dané přírodní zákony!"

"Takové vysvětlení sepřímo vnucuje, i když jsem to myslel jen v přeneseném smyslu slova. Nevím ale proč na sebe v průběhu maditací nebere Neznámo vlastnosti tvrdých holých zásad. Proč po celou historii lidstva objevujeme v paranormálních stavech poznání ne vzory a dynamické závislosti, časoprostorové a logické popisy hmoty, ale stavy dobra za zla, lásky a prázdnoty. A jejich prostřednictvím popisuje svět, a tím, že vytváří taktiku činnosti, ho využíváme nad materiální technikou."

"Myslím, že Roy Holmsen tu blokádu zrušil, pouze tu jednu, jedinou, jako by tím jedním obvodem chtěl uštědřit políček všemocné Přírodě. Na to místo šel také jenom jednou. Když jsem byl v průběhu transu v něm, jeho žaludek byl už dva dny prázdný. Nebyla v něm žádná výživná substance, která by při takovém druhu poranění mohla uspíšit jeho smrt. Proč? Jak to chceš vysvětlit?"

"Také nevíme, proč k nám přijel svámí," pokračoval Trainer. "Jak jsi sám říkal, on věděl o všem ještě dříve než ho požádali o pomoc. A to nikdy nikam nejezdil."

"Myslíš si, že..." začal Anderson, ale hned přestal.

"To, že k té havárii došlo, bylo záměrné jednání. Jsem si také jist, že Holmsen počítal s naší pomocí... právě takovou, jakou jsme mu poskytli. Prostě s ní počítal. Myslím, že to neudělal proto, aby bojoval s nevyhnutelným. Samozřejmě, že tu otázku jazykově zjednodušuji. Proč to ale udělal? Připadá mi to jako nejpodivnější partie pokeru, jakou jsem schopen si představit. A otevřeně řečeno, necítím se nejlépe, když začínám chápat následky té vydařené Holmsenovi akce."

"Protože mu pomoc nepřišla od členů posádky, ale ze Země?" otázal seAnderson.

"Ano," Trainer to řekl velmi tiše. "Máte pravdu. Až na to, že Země nemá u všeho několikanásobné bezpečnostní jištění."

Anderson vstal a hodil nádobí do odpadkové šachty, pak řekl: "Teď tedy budeme čekat na hlášení našich médií ve službě."

Rozloučili se před dveřmi výtahu číslo sedmnáct. V patře, ve kterém byl východ ze střediska ven do parku, si Trainer vyzvedl svou uniformu a několik drobností. V podjezdu se zastavil a s radostí vtáhl nosem nádhernou vůni podzimu. Alej se zlatavými korunami vysázených kaštanů lákala k procházce. Hodil uniformu do čekajícího služebního vozu a vydal se pěšky směrem od přistávací plochy. Neušel ještě ani kilometr, když se k němu zvozu jedoucího za ním naklonil důstojník ve službě.

"Pane plukovníku, máte tu hovor ze střediska. Plukovníka Andersona."

Na místě se otočil a nasedl dozadu. Na trojrozměrné obrazovce zabudované v opěradle předního sedadla, ho očekávala malá Andersonova postava.

"Máme tu první zprávu o vizi média J12A. Holmsenův organismus je z devadesáti šesti procent zregenerován. Proces obnovy tkání započatý působením bioenergie probíhá kompletně. Během nejbližší hodinydojde ke kompletní obnově kůže a zániku všech stop poranění. J12A popsal postupně všechny fáze biologické regenerace. Holmsen je při vědomí a nemá ani poúrazový šok. To je opravdový úspěch, plukovníku Trainere. Prezident navás bude hrdý."

Hlas zazněl sarkasticky: "Ano, to je úspěch, první opravdový úspěch našeho střediska a to také díky vám, plukovníku Andersone. Děkuji za spolupráci," odvětil oficiálním tonem. S těžkostí zamaskoval nádech autoironie ve svém hlasu.

Když obrazovka pohasla, pohlédl na hodinky, ale v kapse košile je neměl.

"Poručíku, kolik je hodin?" obrátil se na důstojníka za řídící deskou.

"V Karlgoro?"

"Ano."

"Za minutu šest," ozvalo se.

Přikývnul a vůz se rozjel alejí velkou rychlostí směrem k přistávací ploše, nakterý pojížděl vojenský stroj, kterým přiletěl.

z polského originálu Karlgoro, godzina 18.00
in: Marek Baraniecki: Głowa Kasandry,KAW 1985

přeložil Jaroslav Olša,jr.

Václav KRAJICS

V Ý H L E D Y A A U T O Ř I současné "science-fiction"
/tzv. "západní" větve/

Třetím Angličanem, který zaujímá přední místo mezi autory moderní sci-fi, je John W y n d h a m. Tento učitel a muž mnoha řemesel je naší veřejnosti právě tak jako Hoyle neznámý 1/. Je to škoda, protože jde o autora vynikajících kvalit. Napsal řadu knih, jejichž společným jmenovatelem je varování před hrůzami hrozícími lidstvu. Uvedl se knihou DEN TRIFIDŮ. Na obloze vybuchnou válečné družice a stanou se zdrojem ničivého světla. Odjejich záření oslepnou všichni lidé, kromě těch několika málo, kteří sena "ohňostroj" nedívali z různých důvodů. Toto oslepené lidstvo hyne spolu se svou civilizací v neuvěřitelně krátké době a k jeho skáze přispívají značnou měrou Trifidi. Jsou to groteskní, kráčející rostliny, které lidé pěstují ve velkých ohradách pro obsah vzácných olejů. Jsou to nebezpečné rostliny, usmrcující své oběti údery pružných šlahounů, na jejichž koncích jsou jedovaté váčky. A jsou masožravé. Je to vzrušující a dramatická četba; líčení prvních dnů zkázy v osleplém Londýně patří k nejlepšímu, co bylo v sci-fi napsáno.

Další známé dílo KRAKATICE SE PROBOUZÍ / název je vzat ze známé Tennysonovy básně/ vypráví o probuzení inteligentních a záhadných bytostí z mořských hlubin a o jejich invazi na pevniny Země. Rovněž tady je čtenář udržován v napětí drsmatickým dějem i podrobnostmi, při kterých vstávají vlasy na hlavě - např. přilíčení útoku podmořských tanků na jakýsi západoindický ostrov, kdy tyto obludy vystřelují do vzduchu koule, přistávající jako výsadek na ostrově a měnící se okamžitě v obrovské chobotnice. Ty odvlékají "vzorky obyvatel" do moře. To vše je podáno reportérsky střízlivým slohem, který se zcela vyrovná některým pasážím z H.G.Wellse . Další jeho kniha ZÁMOTKY pojednává o životě v úděsném světě po atomových válkách, kde žijí potomci zbytku lidstva na poloostrově Labradoru za podmínek prvních amerických přistěhovalců. Bojují jednak s nepřátelskou přírodou, jednak s Mutanty - lidskými, živočišnými a rostlinnými zrůdami -,které po sobě zanechala nukleární válka. Tyto tři romány jsou z Wyndhamova díla nejvýznačnější, ač ovšem napsal více románů a povídek; některé z nich - např. MIDWICHSKO KUKAČKY - byly dokonce zfilmovány.

1/tento článek byl napsán v roce 1967, od té doby jedno z nejlepších Wyndhamových děl - Den trifidů - vyšlo česky. pozn. red.

Další Angličan - autor sci-fi - je J.G. B a l l a r d. Tento velmi nadaný autor je hvězdou posledních let, Jeho první román URAGÁN líčí zkázu a utrpení Země pod bičem obrovského orkánu, který rozvál civilizaci do všech světových stran. Nebyl to právě úspěšný pokus a autor zůstal nějakou dobu nepovšimnut; ale potom přišel jako bomba jeho další román ZATOPENÝ SVĚT, který ho postavil v krátké době do popředí. Je to historie Země, která se vrátila do předpotopních dob triasu a jury, protože polární ledy rozpustily pod zvýšenou radiací rostoucího Slunce. V tomto bažinatém, parném světě džunglí, království krokodýlů a obrovských iguanodontů, zápasí zoufale o život Člověk. Skupina vědců, zkoumajících staré památky ve starém Londýně, je odříznuta od pomoci ostatních a bojuje proti ještěrům i proti tropickému klimatu, zatím co Slunce roste a roste. Ale i v tomto soumračném díle nalezl Ballard řešení - třebas groteskní: Člověk se pozvolna přetváří ve "vodní bytost"., lépe přizpůsobenou okolnímu prostředí a zůstává tak - byť i jen fiktivním - pánem planety. Jinak napsal Ballard více kratších povídek. Jeho styl je velmi sugestivní a velmi připomíná dalšího z řady velkých spisovatelů sci-fi, Charlese Erica M a i n a. Jeho román VYSOKÉ VAKUUM je skutečné dílo vysokého napětí. První raketa vyslaná k Měsíci ztroskotá a čtyři muži posádky zoufale bojují o přežití. Dochází kyslík apotraviny a jde o to přežít co nejdéle. Je to suchými slovy líčený boj o život, který odlupuje formální slupky morálky nalidském charakteru, až k holé dřeni. Jiné jeho dílo - MUŽ, KTERÉMU PATŘIL SVĚT - navazuje tak trochu naWellsův román AŽ SPÁČ PROCITNE. Je to příběh muže, který zemřel ve zničené první raketě k Měsíci a byl po mnoha tisíciletích přiveden k životu osídlenci na Marsu. Nešťastník se ocitá uprostřed války mezi obyvateli Země aplanet, a aby smířil rozvaděné lidstvo, nalézá řešenív demonstrativní sebevraždě. Maine je opravdový mistr v charakteristice svých postav, a platí dnes za jednoho z největších autorů sci-fi poslední doby.

Z amerických autorů znají naši čtenáři C.M. K o r n b l u t h a, zvláště jeho utopické dílo OBCHODNÍCI S VESMÍREM, které bylo nedávno přeloženo. Popisuje v něm Ameriku budoucích století, kde se rozprodávají planety za účelem vyššího zisku a nynější společenské rozdíly jsou vyhroceny až ad absurdum. Kniha je přes svůj polohumorný nádech vážným zamyšlením nad současným stavem techniky a společnosti. Kornbluth - který nedávno zemřel - nenapsal jenom tuto knihu. Napsal i jiné jako NIKOLI LETOS V SRPNU, SYNDIC atd. Ale vrcholem jeho tvorby zůstávají "Obchodníci s vesmírem", které napsal ve spolupráci s jiným známým autorem Frederickem P o h l e m.

Jedním z nejznámějších a také nejstarších spisovatelů sci-fi je Američan Isaac A s i m o v, o jehož "Konci věčnosti" byla již zmínka. Píše romány nestejné kvality. Tak na příklad v příběhu OCELOVÉ JESKYNĚ rozvíjí před čtenáři napínavou detektivku, kde detektiv a jeho pomocník-robot stíhají pachatele, který zabil známého vědce. Vůbec roboti jsou oblíbeným námětem Isaaca Asimova. V úvodu své povídkové knihy JÁ, ROBOT uvádí tři zákony, které jsou robotům vštěpovány do kybernetického mozku. Předně nesmí robot ublížit člověku nebo svou nečinností zavinit, aby člověk přišel k úrazu. Za druhé musí robot poslouchat příkazů lidských bytostí s vyjímkou případu, kdy tyto příkazy odporují prvnímu zákonu. Třetí zákon hlásá, že robot musí usilovat o sebezáchovu, pokud toto úsilí neodporuje prvnímu a druhému zákonu. Asimov je skvělý logik a pořadatel mnoha seriálů vědeckofantastických povídek. Známé jsou romány NA ZEMI JE MÍSTA DOST, PROUDY PROSTORU aj. Kromě psaní vyučuje na bostonské universitě biochemii.

Robert H e i n l e i n ve svých románech volí nejroztodivnější témata a skvěle se s nimi vypořádává. Ve sbírce povídek ZELENÉ PAHORKY ZEMĚ, která vyšla i u nás 2/, představuje čtenářům blízkou budoucnost a člověka brázdícího prostor mezi nejbližšími planetami. V poutavém románě PÁNI LOUTEK líčí napínavým slohem přepadení Země a boj lidstva o přežití proti rase neznámých medůzovitých bytostí, které se svým obětem přisávají na šíji a činí z nich své otroky. Zajímavá novela PROPAST vypráví o nové rase "supermanů", která vyrůstá vedle dnešního člověka. Nejsou to lidé nadprůměrné síly, ale lidí, kteří dovedou dokonale využít mozku. "Co z nás udělalo pány této planety? - volá autor ústy svého hrdiny - svaly, drápy, tesáky? Nic takového - mozek. A my sportujeme a snažíme se předehnat koně, předčit silou medvěda, rychlostí zajíce, a to, co nám dalo vládu nad planetou - mozek - tvrdě spí. I u těch nejinteligentnějších je mozek a jeho kůra využit sotva na 15% - nezdá se vám to málo? Co uděláte, abyste zvýšili jeho kapacitu - vždyť to je jen jedna jediná cesta, jak uniknout z chaosu moderního světa..." Na všechny tyto otázky odpovídá ve své zajímavé novele, která je rozhodně víc než příběhem klasicky stupňujícím napětí čtenářovo.

/pokračování/

2/ pokud je redakci známo, žádná taková kniha v Československu nevyšla. Pokud ale někdo o tom něco ví, budeme rádi za informaci.

MECHANIZACE

Michail K R I V I Č , Oleg O L G I N

Za pancéřovou stěnou podzemní chodby tiše hučely syntézní kolony, Každé tři minuty zazněl laboratořemi tlumený rachot. Nová dávka nafty naplnila zásobníky.

Mistr poodevřel bazaltové dveře své pracobny a s nakloněnou hlavou poslouchal hluk strojů. "Měli bychom provést profylaktiku," řekl si v duchu. Ale to je práce jeho kolegy, který právě sedí na palubě kosmické lodi "Návštěvník - 154" a listuje v Průvodci černou a bílou syntézou. Vynikající kniha! A její druhé kapitola, Zajištění bezpečnosti při výrobě pozemských vazkých hořlavých kapalin, ta se vyrovná dobré detektivce.

Z interkomu zazněl melodický gong - začínal dispečink. Jako obvykle začal Šéf oddělením odbytu. Vyslechl denní svodku a rozhodl: "Předisponujte část zásob z kaspického šelfu na sever, byly jim tam náhle zvýšeny úkoly. A nezapomeňte na Venezuelu, dohází jí tam zásoby. Oddělení syntézy, jak to vypadá u vás?"

"Připomínka k oddělení surovin," odpověděl Mistr. "Mají problémy s nadbytečnou sírou, nedovedou se jí zbavovat. Vždyť jim zničíme celou atmosféru. Kysličník siřičitý a tak dále..."

"Beru na vědomí," řekl Šéf a přepojil na oddělení průzkumu. Radostný hlas oznámil: "Za čtyřiadvacet hodin se ve středně obtížných podmínkách dostali na 13 545 metrů a máme je pět kilometrů od zásobníků. Můžeme jim dát naftu?"

"To nepospíchá, ať se ještě snaží. Dej jim stopy nafty tak, jak je to v instrukcích."

Všechno šlo jako obvykle. Někdo si nevěděl rady s plynovým kondenzátem, roztržitý dispečer poslal do Afriky lignit místo antracitu, v osmém sektoru to přehnali a do ložisk vehnali dvakrát rektifikovaný lehký olej.

Mistr vypnul interkom a začal se zabývat svou břečkou. Teprve k poslednímu se mohl trochu protáhnout. "Chtělo by to něco horkého," pomyslil si, a v ten okamžik, skoro jako kdyby dostal telepatický signál - což v těchto katakombách je nemožné - do pracovny vešel Kalkulátor skouřícím šálkem na podnose.

Mistr si tohoto chlapce oblíbil. Kromě umění zpaměti provádět všech devět početních úkonů měl vlastnost, neocenitelnou při dlouhodobých pobytech na základnách - vařil chinu bezkonkurenční kvality.

Mistr zvolna popíjel vynikající nápoj a díval se na chlapcovu pěknou postavu. V duchu si říkal: "Stárnu a hubnu. V takovémhle blázinci si těžko udržím figuru." Jako na potvrzení těchto slov se rozsvítil signál interkomu a unavený hlas oznámil, že experimentální laboratoř u Krakatoy vybuchla, smetla nadloží a plyny, které se dostaly na povrch, vyhubily místní obyvatele. Nepřihodilo se to poprvé - reakční nádoby typu BPT-S, které měli na Japonských ostrovech, na Islandu a ještě na několika dalších místech, čas od času explodovaly a produkovaly nechutný dým, který byl jen na zlost.

Mistr poslal na Krakatou dva odborníky na hermetizaci a také agenta rozvědky, odpovídajícího za utajení objektů, a požádal Kalkulátora o nový šálek nápoje, aby si ukrátil čekání na další zprávy.

"Už dávno se vás chci zeptat, Mistře," řekl chlapec, nalévaje chinu, " k čemu je tahle filantropie, Vždyť to nepřineslo žádné výsledky! Nemáme z toho vůbec žádný užitek. Dokonce ani nevěří v naši existenci."

"Máš pravdu, chlapče. Na mimozemšťany věřit nechtějí. Můžeš jim před nosem ukrást celý ostrov, ne-li kontinent, a oni si myslí, že to je v pořádku. Určitě znáš tu historii s Atlantidou. A kdybychom zítra spolu potopili Austrálii, víš, o čem by se zítra dohadovali? O tom, jestli vůbec existovala. Ale my tu nejsme z dobrého rozmaru."

"A proč tedy?"

"Solidarita - ta nás tu drží. Soudruzi v říši rozumu, nebo tak nějak tomu říkají básnící. Nemůžeme je tu nechat jen tak bez energie, když neodhalili tajemství řízené termojaderné syntézy, když si musí vařit jídlo a nápoje. Je to sice trochu nudná práce jim dělat chůvu tam, kde si nemůžou sami pomoci, ale zato když se sejdou na nějakém svém kongresu a začnou se hádat, kde se na Zemi vzala nafta- to stojí za poslechnutí. Za takovou zábavu bych klidně dal i víc."

"Mistře, ještě jste mi neřekl to nejdůležitější - proč vůbec potřebují tak stupidní zdroj energie?"

"Víš, hochu, tihle slavní tvorové, ke kterým jsme tak laskaví, bůhví kdy si vymvsleli takovou divnou věc a celou věčnost v ně věří. Vtloukli si do hlavy, že perpetum mobile nejde sestrojit."

"Není možná!" řekl chlapec.

přeložil Pagi

FILADELFSKÝ EXPERIMENT

/ The Philadelphia Experiment/

Země vzniku: USA 1984
Kamera: Dick Bush
Scénář: William Gray, Michael Janover
Speciální efekty: Max Anderson
Režie: Stewart Raffill
Hrají: Michael Parré, Nancy Allenové, Eric Christmas aj.

Film Filadelfský experiment zpracovává tématicky stejný problém jako film Tajemné bouře nad Pacifikem /viz Laser 3/86/, přičemž cesta časem proběhne sice čtyřiceti lety, ale směrem do budoucnosti. Celkově vyznělo utkání dvou podobných si filmů pro Filadelfský experiment, který působil dojmem propracovanějšího scénáře.

Říjen 1943.
Řadoví námořníci David Herdeg a Jimmy Parker se loučí v námořnickém klubu se svými současnými partnerkami. Pamela je Jimmyho manželka a budoucí matka jeho vyvíjejícího se dítěte, Davidova tanečnice však plně vyhovuje pořekadlu "v každém přístavu jiná holka".
Přestoženejdou do války, podvědomě cítí, že by právě tenhle tanec mohl být jejich posledním. Zítra se totiž zúčastní závěrečné fáze experimentu, který má při pozitivních výsledcích vybavit americkou armádu tajnou zbraní.

O den později.
V zátoce, které se zakusuje do pobřežního města Filadelfie, kotví dva vojenské křižníky. Na tom, který je blíže u břehu se na velitelském můstku sešli vysocí představitelé armády s dr. Longstreetem otcem celého experimentu, aby sledovali poslední přípravy a poté průběh. Na druhém křižníku zase posádka kontroluje provozuschopnost všech přístrojů, provádí ony sledované poslední přípravy. David a Jimmy jsou zařazeni na energetickém velínu, na rozkaz mají zapnout všechny generátory magnetického pole.
Dr. Longstreet dává příkaz zahájit experiment. David a Jimmy postupují podle unstrukcí. Kolem válečného křižníku Eldridge se začíná tvořit silné magnetické pole.
Průběh experimentu sleduje skupina z prvního křižníku na radarové obrazovce. Na ní jsou zatím zachyceny obě lodi. Nedlouho poté, co Longstreet přikázal zapnout generátory do stavu plného výkonu, jeden bod - ten, který znázorňuje Eldridge - na radaru zmizí. Experiment se podařil. Americké arméda získává prostředek, jak před německým a japonským nepřítelem zakrýt přesuny jakkoliv velkých konvojů.
Na lodi Eldridge všechny přístroje pracují normálně. Právě proto loď zmizí z radarové obrazovky. Potom se ale vymkne zdroj energie z nadvlády lidí a přesáhne svou vydatností únosnou mez. Vzduch

kolem lodi se nabije přebytečnou energií, blesk stíhá blesk, pro lidskou posádku znamená jakýkoliv styk s kovovými součástmi bolestivou jiskřící zkušenost. Jimmy se snaží vypnou generátory, ale ošklivě si o spínač spálí pravou ruku. Ani David neuspěje, a tak oba vybíhají na palubu. Jimmy zakopne a upadne. Celý jakoby se rozsvítí. David svého přítele zvedne a oba kouřem z plamenů běží na příd, kde chtějí skokem přes zábradlí najít záchranu v ledových vodách zátoky.

Přihlížející z velitelského křižníku nic z tohoto dramatu nevidí. Proč? Protože zvýšením energetického výkonu se stala lod Eldridge pro vnější pozorovatele / a tedy nejen pro radar/ neviditelnou /přesněji řečeno, s využitím dalšího děje: nestala se neviditelnou v pravém slova smyslu, ale existovala od určité chvíle v jiném čase/. V očích dr. Longstreeta se zračí směs zděšení, strachu a údivu, dokonce i pýchy.

David a Jimmy nedopadnou do vody. Padají mnohem, mnohem déle, než by trvalo překonání vzdálenosti paluba - hladina zátoky. Padají jakýmsi bezedným tunelem. Prýzdným. Najednou se proti nim vyřítí plochý létající talíř ... nebo umělý satelit ... na té placce snad byly nějaké budovy ...

Objekt oba šťastně minou. Stále padají. A to bez zdravotních potíží, s nimiž je dlouhodobý pád prostorem spojen. Ani dopad není tvrdý, protože ho oba dva mladící ustojí.

O 41 let později.

Kolem je tma. Ticho. Hovoří spolu, ale nevnímají se. Do reality je vrátí hřmící vrtulník, který se nad nimi zčistajasna objeví. David a Jimmy se dostanou do kužele výkonného reflektoru. Chtějí ze zorného pole utéci, ale nedaří se. Světlo jim aspoň umožnuje vnímat okolí a sledávat, zda mohou utíkat zvoleným směrem.

Najednou nemohou dál. Plot, nahoře ostnatý drát. Jimmy se chce přes překážku dostat výcvikem naučeným způsobem. Opět se jakoby rozsvítí - tentokrát elektrickým proudem. David se v poslední chvíli zarazí.

Asi by Jimmy zaplatil svůj pokus životem, kdyby nevypadl celý bezpečnostní systém nevadské základny, kolem níž byl plot instalován. Asi by oba námořníci zaplatili nepodařený experiment svými životy, kdyby najednou zatím nepřesně střílející vrtulník nevybuchl.

Musíme pryč!

David popadne Jimmyho za ruku a rozeběhne se s ním poděl plotu do tmy.

Ještě před rozedněním se v nevadské základně na místě nočního incidentu začínají shromažďovat všechny součásti vyšetřovací skupiny. S prvními světelnými signály nového dne dorazí člověk, který má na starosti výzkumy na základně. Ty však nyní nemá kde provádět, neboť celé pokusné stanice i se svým původním podložím zmizela. Na teritoriu, kde se ještě včera večer nacházela, jsou jen trosky vrtulníku a pak něčeho nejméně třicet let starého.

Major Clark muži vysvětluje. Havárie vrtulníku? Došlo k samoodpálení řízené střely a ta se navedla na nejbližší pohybující se cíl. Vypadl bezpečnostní systém, z neznámých důvodů zmizelo úplně celé výzkumné centrum. Musela to být ohromně silná ... co vlastně? Energie? Tajemná síla ? Tajná zbraň?

Clark potom ukáže na nedaleko se tyčící skalnatý kopec. Na něm se zachytila mračna nejtemnějšího odstínu, blesky osvětlují točící se jádro - blíží se tornádo.

V tu chvíli kráčejí prokřehlí námořníci pustou krajinou. Kde to jsme? Co se vlastně stalo? Jimmy zastává teorii, že všechno je součástí experimentu: Jsme pořád ve Filadelfii, dali nám nějaké drogy a my máme v důsledku toho teď halucinace. David je názoru zcela opačného: ne, naplánované to není, ocitli jsme se zde zcela náhodně, musíme dát o sobě co nejdříve zprávu.

Jejich kroky je unavené dovedou až k tranzitní benzinové stanici, která poskytuje na předlouhé cestě pustinou nutné pohonné hmoty i občerstvení.

David a Jimmy mají radost, že konečně narazili na projevy civilizace, na druhé straně jsou vyvedeni z míry neznámými značkami automobilů, punk modou některých jejich majitelů, moderností exteriérů benzinky, ještě více jejími interiéry, včetně televize, ve které právě jde nějaký SF horror.

David zarecká Jimmyho v baru a odchází ven, k telefonu, odkud chce volat na posádku. Automat je ale obsazen; jakási mladá, velice hezké blondýnka se do sluchátka rozčiluje, jak je možné, že ji nikdo nečeká, že tedy sem jela dva dny úplně zbytečně...!?

Je pochopitelné, že místo, na kterém se oba námořníci vynořili po pádu časovým tunelem / dívák již o časové podstatě tunelu nepochybuje, David a Jimmy stále nic nechápou/, není od čerpací stanice příliš vzdáleno. Tedy ani kopec, který se stal jádrem tajfunu. Ten stále sílí, jeho projevy je zcela zákonitě slyšet a vidět v dalekém okolí. Všichni, kdož jsou v té chvíli v baru benzinky, se nedají blesky a prudkým vichrem nijak znepokojit. Do stavu prudkého vzrušení a neklidu je však uvede Jimmy. Zásluhou jeho pravé ruky, kterou se marně snažil vypnout na lodi Eldridge zuřící generátory magnetického pole, se totiž blesky dostanou i do útulné místnosti. Přeskakují ze světélkující ruky na hrací automaty i kovové součásti ostatního vybavení. Jimmy se snaží ruku skrýt pod košili; nejen kvůli vizuálním projevům - ruka ho zatraceně bolí.

Majitel baru považuje samozřejmě Jimmyho za nebezpečného teroristu, s ostatními hosty ho pak svým kontraúderem donutí bar opustit. Pronásleduje ho s revolverem v ruce.

Venku situaci ovládne David. Sebere barmanovi revolver a s Jimmym nasedne do nejbližšího automobilu, patřícího právě oné blondýnce, která před chvílí blokovala telefon. Když David zjistí, že auto nemá pedál spojky, donutí jeho majitelku, aby za volant usedla sama a odvezla je odtud pryč.

Nebojte se, neublížíme vám. Chceme se jen dostat zpátky do naší posádky. Ostatně nevíte, kolikáteho je dnes?

Sedmnáctého října, odpoví stále ustrašená dívka a po další otázce doplní i letopočet: 1984.

Mladí muži, už tak dost zdeptaní a unavení, nereagují tak, jak by situace napovídala. David na zadním sedadle mlčí a nezúčastněným pohledem pozoruje míhajícíc se krajinu, Jimmy se vedle řidičky v krátkých přestávkách propadá do horečnatého bezvědomí - spálená ruka bolí. Dívka si Jimmyho zranění všimne a začne okamžitě prosazovat cestu do nemocnice. V tu chvíli se opět přihlásí o slovo vytvořené pouto mezi Jimmym a domnělým tornádem.

Ano, mohu použít slovo domnělé, protože se v dalším průběhu děje ukáže, že tornádo není tím pravým označením pro sledovaný jev. Za prvé: oko "tornáda" se nepohybuje, visí stále nad kopcem. Za druhé: hlavními účinky jeho působení nejsou nejsou v tomto případě boření a ničení prudkým větrem, nýbrž odčerpáváním vzduchu do svého středu. Časový tunel, který se vytvořil spojením dvou neúnosně velkých energetických zdrojů, se v roce 1943 uzavřel, avšak v roce 1984 hrozí svou činností způsobit netušenou zkázu.

Do jedoucího auta uhodí blesky, řidička ztratí vládu nad vozem; nedlouhý úsek neovládané jízdy skončí na úpatí nevelkého srázu. Posádka policejního vozu, který pronásleduje únosce mladé ženy, zařídí převoz účastníků nehody do nemocnice. Šerif místní policejní

stanice pak dává příkaz, aby oba zadržené v nemocničním ošetření dobře hlídali, protože na ně bude uvalena vazba na základě žaloby unesené ženy.

Ta se však rozhodne mladíky z ničeho neobvinit. Je si odbře vědoma, že by obvinění bylo vlastně vymyšlené. Neublížili jí;naopak, spíše by potřebovali pomoc.

David je nezraněn. Jimmyho zdravotní stav však není uspokojivý. Umístili ho na jednotku intenzivní péče, stále u něho musí být sestra. Když ho propuštěný Davidjde s Allison /teď, když se mezi dívkou a Davidem utvořil hlubší vztah než je kontakt mezi mužem s pistolí a jím unesenou ženou, můžeme ji začít oslovovat jejím křestním jménem/ navštívit, po několika slovech se Jimmyho tělo napne křečí, vzpětí se celé začne třást, pravé ruka světélkuje nejjasnějším odstínem oranžové. Utišující injekce krizi zažene.

Dr. Longstreet stále nenachází uspokojivé řešení. Kam se mohla výzkumná stanice, zaujímající ohromnou plochu, beze stopy vypařit? Jako vědec odmítá brát v úvahu nadpřirozené síly. Spíše se kdesi v hloubi mozku čerstvé události spojují s něčím, co již jednou prožil. Jak to říkal ten expert od pyrotechniků? Nad zbytky trosek na místě vedle havarovaného vrtulníku prohlásil ... něco podobného už jsem dobrých třicet let neviděl...

Longstreet jde do kartotéky a vytahuje si záznamy událostí z před 40 lety. Složka je nadepsána - Eldridge. Porovnáním snímku nejkompaktnější součásti ohořelých trosek s fotografiemi, zhotovenými před osudným experimentem v roce 1943, zjistí, že kovové torzo kdysi bylo radarovou součástí ochranného systému lodi Eldridge...

David a Allison jsou v pracovně primáře. David se mu snaží vysvětlit svou historii a zároveň zjistit podrobnosti o zdravotním stavu přítele. Najednou se otevřou dveře a dovnitř vtrhne sestra. Pane doktore, ten pacient ... David vybíhá hned za primářem, Allison nezůstává o mnoho pozadu. V pokoji se však oba zastaví hned za dveřmi pokoje a pozorují práci lékařského týmu. Třebaže všichni jeho členové vynakládají mimořádné úsilí, třebaže využívají nejmodernější přístrojovou techniku, jejich boj bude marný. Jimmyho tělo se zmítá v divokých křečích, oranžová zář zachvacuje všechny končetiny, hrudník, hlavu. Prudké poryvy větru prorážejí okenní tabuli, dovnitř padají deštové kapky, v nichž se odrážejí divoké blesky. Jimmy je příliš pevně spojený s minulostí, nemůže v budoucnosti zůstat.

Neumírá.

Vrací se.

Postel zůstane prázdná.

I Davida se snaží minulost získat zpět I on se pokoušel vypnout generátory, i on marně, i on se trochu popálil. Ale nic víc. David neupadl na palubu jako Jimmy. Proto může z pokoje vybehnout, skrývajíc ruku v náručí, utíká v marné baději, že tím zažene bolest.

Nemocniční chodbou proti Davidovi kráčí mjr. Clark s několika vojáky. Už vědí, kolik uhodilo, už vědí, kdo narušil v noci tajemství nevadské základny / více ale zatím nevědí/.

David utíká..Allison zmateně pozoruje honičku, neví, co dál. Ošetřující však nemocnici nedlouho po Davidovi, aby za volantem svého auta dala Davidovu útěku rychlejší charakter. Podaří se jí ho naložit těsně před nosem pronásledovatelů.

Allison Davidově příběhu zcela nevěří. Nezasévá to však v jejím vědomí nedůvěru. Naopak. Lítost vystřídají stále silnější pocity náklonnosti. Zřejmě proto je Allison schopna vydržet napjatostísituace hysterické Davidovy výstupy.

Jedou spolu do Santa Poly v Kalifornii. Davidův otec tam měl před válkou automobilový servis, v místním kostele se ženil Jimmy s krásnou Pamelou. A teprve zde Allison uvěří Davidovi vše. Podle slov současného majitele správkárny aut je pan Herdeg, kdysi světoznámý závodník, již několik let po smrti. Na stěně visí spousta starých fotografií, na nich dnes již mrtvý muž s Davidem, stejně starým ja-

nyní. Allison nepřemýšlí, jak je to možné; prostě je to tak. Pocity náklonnosti mohou přerůstat v silnější pouto...

Přestože David zřejmě počítal s tím, že mnoho lidí, které znal, již v roce 1984 žít nebude, je otcovou smrtí zdrcen. Ale to jen posílí touhu spatřit známou tvář. Jede s Allison za město, na usedlost rodiny Parkerových. Přijde jim otevřít Pamela. O čtyřicet let starší, David ji však neomylně poznává. I ona jeho - přestože se jí zpočátku moc nechce.

Nikdy jsi se nevrátil. Jimmy ano. /Nikdo mu nevěřil. Víš, co si vytpěl? Byl na tom moc špatně. Podívej / Pamela ukáže na dvůr, kam přijel na krásném koni šedovlasý starý pán s držením čtyřicetiletého/, stále rád jezdí nakoni.

Jimmy!

Šedesátiletý Jim Parker hlas svého dvacetiletého vrstevníka okamžitě pozná. Ale neotočí se. Nechce s ním mluvit. Má toho všeho dost. David ho sice donutí uskutečnit pohled z očí do očí, Jimmyho srdce tím však neobměkčí. Nedovedeš si představit, co všechno jsem si musel vyslechnout a prožít. Nechci, aby se to opakovalo. Sbohem!

David sedí s Allison v autě u vjezdu na usedlost. Počáteční hněv vyprchal, David přemýšlí, zda se má vrátit a pokusit se s Jimmym ještě jednou promluvit. Problém za něj vyřeší dvě vojenská auta, která se k nim blíží...

Zatímco David cestuje s Allison do svého rodiště, na nevadské základně nikdo nesedí se založenýma rukama. Dr. Longstreet v čele výzkumné skupiny připravuje k odpálení raketu s namontovanou kamerou, které má ukázat / v přímém přenosu/, jak to vypadá ve středu "tornáda", co je příčinou neustále se zvyšující agresivity vnějších projevů. Na velké obrazovce, hned vedle počítačového obrázku, znázorňujícího otevřený konec časového tunelu, se objevuje skutečný obraz vnitřku"tornáda". Raketa vletí do tunelu, její let ohraničeným prostorem netrvá dlouho, za chvíli se obraz ztratí. Ale než se tak stane, všichni diváci v podzemním řídícím středisku uvidí na obrazovce křižník Eldridge a vzápětí celou ztracenou výzkumnou stanici i s kusem původního podkladu; oba objekty jsou v zajetí času.

Longstreet začíná tušit, oč jde. Konzultací s primářem, kterému ukážefotografii z roku 1943 a který na ní pozná oba ošetřované, z nichž jeden později zmizel a druhý utekl, seznal, co mohl do dnešního dne považovat jen za výmysl. Příkaz je jasný: přiveďte mi Davida Herdega. Co nejrichleji. Jen on nám může pomoci!

Je poměrně pochopitelné, že první cesta vyslané vojenské mise vede do Santa Poly. A je také naprosto jasné, že David začne před pronásledovateli ujíždět. Při divoké honičce jablonovým sadem vojáci tím, že po automobilu střílejí - byt jen na pneumatiky , Davida utvrdí v přesvědčení, že je nepohodlný a že ho chtějí zlikvidovat. Tomu podřídí svou jízdu, snaha zbavit se pronásledovatelů nezůstane jen u setřásání. Jedno z aut vojáků haveruje šťastně, druhé však po nesčetných kotrmelcích vzplane a posádka uhoří.

Přestože David za druhou havárii vlastně nemůže, divák cítí, že motiv smrti se měl filmu na sto honů vyhnout, že na bělostném plátně kvality se objevila velká černá kaňka. A to nikoliv kvůli špatnému technickému provedení /nebylo/ nebo kvůli zasahování člověka z minulosti do událostí budoucích; došlo totiž ke zkreslení pohledu na hlavního hrdinu, který jinak prošel celým příběhem velice pozitivně. Pravda, v mnoha jiných filmech také hlavní hrdinové zaviní /nebo bez mrknutí oka přehlédnou/ smrt, ale této skutečnosti je podřízena stavba děje. Ale pro smrt ve Filadelfském experimentu nebyl

vykopán ani jeden krychlový centimetr základů.

Z planoucího havarovaného auta se podaří Davidovi podaří zachránit několi papírů, z nichž pochopí, kdo stojí za událostmi, které se kolem Davida v posledních hodinách staly.

Cestou za dr. Longstreetem zpátky do Nevady, ve scéně plné klidu, ve scéně, předcházející dramatickému vyvrcholení filmu, dávají David a Allison průchod svým citům, polibek sblížení pomůže Davidovi v blizoučké budoucnosti vyřešit proces nesnadného rozhodování.

Do útrob nevadské základny se párek našich hrdinů dostane za pomoci revolveru, který David podrží u hlavy jeho majiteli, nejbližšímu spolupracovníkovi dr. Longstreeta. David s Allison ho zastihnou v jeho domě, ke se připravuje k odjezdu, stejně jako všichni ostatní obyvatelé malého městečka v sousedství základny - řádění porušeného čtvrtého rozměru přerůstá do katastrofických měřítek.

Sotva se David, následován Allison, octne se svým rukojmím v podzemním řídícím středisku, vymění se role. Příslušníci strážního oddílu Davida odzbrojí, hlavně jejich automatických pušek vypadají, že brzy poruší bobříka mlčení. Zasáhne však Longstreet, který konečně uvede celou záležitost do pravého světla.

Nejsme soupeři,ani nepřátelé, naopak v zájmu současnosti a budoucnosti musíme spolupracovat. Aby časový tunel do sebe nevsál všechnu přítomnost, je potřeba vypnout generátory na Eldridge, čímž ta se vrátí do minulosti, výzkumné stanice se objeví také na svém původním místě, otevřené rána časoprostoru se zacelí, drobné jizvičky se určitě brzy zahojí. Vy jediný, Herdegu, můžete katastrofu zastavit. Vybavíme vás ochranným skafandrem a sekerou, kterou generátory vyřadíte z činnosti. Do časového tunelu vás vystřelíme. Udělejte to! V zájmu všeho živého...

Davidovi je jasné, že nic jiného udělat nemůže. Při loučení s Allison říká: možné, že se za čtyřicet let vrátím a překvapím tě. Smutná Allison pak usedá do kouta, odkud sleduje netečným pohledem dění ve středisku.

Davida odvéží major Clark v těžkém transportéru přímo pod otevřený ústí časového tunelu.

Ochranný skafandr uzavřen, jsem připraven.

Ústí tunelu se blíží hrozivě rychle. Sotva do něj David vletí, propadne se do nekonečného prostoru času, aby proletěl hvězdnou galaxií, odhmotnil se a probral se na palubě, kde leží vedle nehybného Jimmyho. Aniž by si přítele nějak moc všímal, odchází okamžitě konat poslání, kvůli němuž podstoupil již druhou cestu časem. Sekera vykoná své, generátory magnetického pole hasnou.

David se vrací na palubu. Jimmy se probral. Kde to jsme?

Neboj se, už nejsi v nemocnici, vrátil jsi se na Eldridge.

A co ty, Davide?

Já nevím, nemohu tu zůstat, musím pryč, i když nevím, kam se dostanu.

Pln nejistoty, ale i odhodlání, kráčí David k místu, odkud poprvé seskočil do roku 1984. Cvičenému námořníkovi opět neudělá plavný skok sebemenší potíže.

V podzemním řídícím středisku sledují všichni televizní obrazovku. Pokud se Davidovi podaří generátory vypnout, zruší se energetické vazba, stanice i loď se vrátí na svá místa. Pokud David z jakýchkoliv důvodů selže,... Všechno kolem se začíná chvět, takhle nějak vypadají první příznaky zemětřesení. Ještě než chvění pomine, na sledované obrazovce se objeví výzkumné stanice, stojící v tolik známém prostředí.

Říjen 1943.

Křižník Eldridge se po pouze několika sekundovém zmizení znovu objevuje v zátoce.

O 41 let později.

Radost celého osazenstva řídícího střediska Allison již nevidí.

Vybíhá ven, usedá do nejblíže stojícího auta a odjíždí jako první do znovuobjevené stanice. Tam, mezi přízemními budovami, v cárech válející se mlhy, doufá se setkat s Davidem.

Vždyt jsem ti přece slíbil, že se vrátím, říké jí David, sotva k němu nadšená Allison přiběhne.

Konec.

Jimmy se vrátí z nemocnice na loď do toho časového okamžiku, ve kterém při útěku od nevypnutelných generátorů upadl na palubu. David se dostane zpátky na Eldridge až po umělém zákroku, kdy je vystřelen do časového tunelu; probere se vleže vedle Jimmyho - tedy v poloze, ve které se nikdy nenalézal. Pro obojí je celkem logické vysvětlení: Jimmy byl díky své popálené ruce a pádu na palubu v poměrně pevném "energetickém" spojení s minulostí, navíc na něj v roce 1943 čekala milované a milující manželka. Davidovo pouto bylo mnohem slabší, vztah k otci nedodal k automatickému návratu do roku 1943 potřebnou intenzitu, naše současnost naopak díky Allisen vytvořila protipól, který převládl. V této souvislosti oceňme odvahu autorů, s jakou vyslovili myšlenku, že při zápletkách s cestami v čase konečný důsledek nezávisí jen na předem určených časových trajektoriích a lidských osudech, ale i na rozhodnutí jednotlivce, rozhodnutí člověka jako takového.

Producentem filmu byl John Carpenter, který se zřejmě rozhodl, stejně jako Steven Spielberg, předávat své zkušenosti a znalosti mladým režisérům, pomáhat jim při jejich prvních krocích ve filmovém světě. V myslích diváků je Carpenterovo jméno spojeno s poměrně naturalisticky natočenými filmy Věc II. a Útěk z New Yorku / Starman, obdoba E.T., kterého Carpenter natočil v roce 1984, zřejmě zůstane svým klidným a něžným vyzněním tradiční vyjímkou/.Proto možná nikoho nepřekvapilo, že na konci filmu, když se první záchranné čluny rozjedou k navrátivšímu se křižníku, spatřil pohybující se zkrvavené zbytky lidských těl. V důsledku cesty časem / při odhmotnění a opětovném zhmotnění/ asi došlo k posunu prostorových souřadnic lodní paluby a na ní ležících námořníků; takže výsledný efekt způsobil vjem, jakoby námořníci vrostli do paluby. O této scéně se zmiňuji ještě z jednoho důvodu. Setkal jsem se totiž s názorem jednoho diváka: který ze dvou hlavních hrdinů, David nebo Jimmy, vlastně na té palubě ležel?? Pozor, ani jeden! Předloktí pravé ruky, hlava a pravá polovina těla, vyrůstající z paluby, patřily "jen" některým, rolí bezvýznamným, členům posádky.

Film Filadelfský experiment působil jako celek velice sympatickým dojmem. Přesto bych nad hladinu mírné nadprůměrnosti, kterou

vykazují prakticky všechny složky vytvořeného díla, vyzdvihl práci obou scénáristů, Williama Graye a Michaela Janovera, a především výsledek činnosti Maxe Andersona, který bděl nad speciálními efekty.

Standa Čermák

přetištěno s laskavým svolením redakce Sčtelných roků

RANDALL

EXPLOZE ČASU

/Time Fuze/

Velitel Benedikt se díval na zadní obrazovku, zatímco zapnul interkom. "V pořádku, vypněte motory. Tady bychom měli být v bezpečí."

Když odložil interkom, dr. Leicher, jeden z astronomů, se postavil vedle něj. "Úplně bezpeční", pokýval hlavou, " i když i v této vzdálenosti by měl být výbuch novy pořádnou podívanou."

Benedikt se neodvrátil od obrazovky. "Máte přístroje připravené?" "Ještě zcela ne. Ale máme dost času. Světlo nás ještě pár hodin nedohoní. Uvědomte si, že jsme ho předběhli desetinásobnou rychlostí."

Velitel se pomalu otočil a vydechl: "Dr. Leichere, můžu říci, že to je ta nejhorší náhoda od doby, co první mezihvězdná loď vůbec opustila Sluneční soustavu."

Leicher se ušklíbl. "Na jedné straně máte pravdu. Je zcela jisté, že se už teď nikdy nedozvíme, jestli Alfa Centauri měla nějaké planety. Ale na druhé straně máme mimořádné štěstí, že jsme se ocitli tak blízko hvězdné exploze vzhledem k bohatství poznatků, které tu můžeme získat. Jak říkáte, je to náhoda a pravděpodobnost taková, která se stane jednou za milion let. Šance, že se určitá hvězda stane novou, jsou mizivě malé. A že jsme nablízku v době, kdy se to právě stalo, je mizivě málo pravděpodobné."

Kapitán Benedikt odložil čepici a pohlédl na vlhké skvrny na jejím lemu. "Ale stejně je to zatraceně rozčilující vynořit se z mimoprostoru pár set lilionů mil od první hvězdy, kterou vůbec člověk navštívil a muset prásknout do bot a utíkat pryč, protože vám ta zatracená věc doslova vybouchne do obličeje."

Leicher viděl, že Benedikt je vyveden z míry, málokdy používal stejnou kletbu dvakrát ve stejné větě.

Měli přitom docela štěstí. Kdyby Leicher neviděl, jak se hvězda začíná zvětšovat a nabývat na jasu, kdyby nevěděl, co to znamená, kdyby kapitán Benedikt nebyl dost rychlý při přechodu do mimoprostoru - Leicher si představil zářící oblak plynného kovu, který býval kdysi lodí.

Interkom zabzučel. Kapitán odpověděl: "Ano?"

"Pane, mohl byste vyřídit doktoru Leicherovi, že je vše připraveno?"

Leicher pokýval hlavou a otočil se, aby odešel. "Myslím, že nemůžeme dělat nic jiného, než čekat."

Když světlo novy dorazilo, kapitán Benedikt byl znovu u obrazovky - tentokrát u čelní, protože loď se otočila, aby umožnil výhled na hvězdu z přídové astronomické observatoře.

Alfa Centauri začala jasnět a rozšiřovat se. Připomnělo to Benediktovi žárovku připojenou přes reostat, kterým někdo kroutil tak dlouho, dokud nebyl obvod pořádně přetížen.

Světlo začalo Benedikta bodat do očí i na tu vzdálenost a musel snížit světlost, aby mohl pokračovat v pozorování. Po chvíli se odvrátil od obrazovky. Ne proto, že by představení skončilo, ale jednoduše proto, že dospělo do stádia, kdy lidské oko nemohlo rozlišit žádnou změnu.

O pět týdnů později, k Leicherově lítosti, kapitán Benedikt oznámil, že odlétají z blízkosti novy. Loď byla vybavena pouze na cestu k Alfě Centauri, mělaprozkoumat systém, aniž by přistála na některé z planet a vrátit se. Při desetinásobné rychlosti světla mohla cesta zpět trvat nejméně tři měsíce.

"Vím, že byste rád viděl novu projít kompletním cyklem," řekl Benedikt, "ale nechceme se vrátit domů jako skupinka vyhladovělých kostlivců."

Leicher se smířil s tím, že musí odletět a nechat spoustu nedokončené práce. I když věděl, že to jsou jen těšínská jablíčka, utěšoval se myšlenkou, že bude moci získat většinu zbývajících informací za čtyři roky na pětisetpalcovém teleskopu na Měsíci. Jak loď poháněná ultramotory vklouzla do mimoprostoru, Leicher začal uspořádávat materiál, který zatím získal.

Kapitán Benedikt zapsal do lodního deníku: "Padesát čtyři dní od Slunce. Alfa Centauri dávno vypadá jako před výbuchem, protože jsme předehnali světlo její exploze. Vypadá teď stejně jako před

dvěma roky. Je -"

"Promiňte,pane kapitáne," přerušil ho Leicher, "ale mám něco zajímavého, co bych vám chtěl ukázat."

Benedikt stál nehybně s papíry v rukou. "Počítal jsem pravděpodobnost toho, že dojde k explozi právě tak, jak k ní došlo, a dospěl jsem k zarážejícím číslům. Jak už jsem před tím říkal, pravděpodobnost je velmi malá. Trochu počítání mi poskytlo informaci, která ji činí ještě menší. Například: s možnou chybou plus minus dvě sekundy Alfa Centauri A explodovala právě v okamžiku, kdy jsme se vynořili z mimoprostoru! Pravděpodobnost takové události je tak malá, že by k ní mělo dojít jednou za deset na čtyřistašedesátou sedmou sekund."

Bylo na veliteli, aby se zarazil: "To znamená?"

"Kapitáne, celý vesmír je jen asi deset na sedmnáctou sekund starý. Ale abych vám poskytl nějakou představu, tak je pravděpodobné, že se to stane jednou za milión trilionů let!"

Benedikt zamrkal. Číslo bylo zcela nad jeho chápání - nebo nad chápání kohokoliv jiného.

"Dobrá, tak co má být? Teďse to právě jednou stalo. Jednoduše to znamená, že se to už skoro jistě nikdy nestane!"

"To je pravda. Ale kapitáne, když máte tak malé šance a přesto vyhrajete, začnete hledat nějaký faktor, který působí ve váš prospěch. Když si vezmete pár kostek a padají vám jedna zadruhou sedmičky - po pár tisíc let - začnete mít podezření, že jsou kostky falešné."

Benedikt neřekl nic, pouze vyčkával.

"Existuje jen jedna věc, která to mohla způsobit. Naše loď," řekl Leicher tiše a bezvýrazně.

"O mimoprostoru, nebo superprostoru, nebo co to vlastně je, čím se pohybujeme pomocí ultrapohonu, nevíme téměř nic. Vynoření z mimoprostoru v blízkosti hvězdy může vytvořit nějaký druh rázové vlny v normálním prostoru, která naruší vnitřní rovnováhu hvězdy a má za následek uvolnění nepředstavitelně velkých množství energie. To způsobí vznik novy. Můžeme předpokládat, že jsme to byli my sami, kteří způsobili výbuch novy."

Benedikt se pomalu postavil. Když promluvil, jeho hlas zněl jako dušený šepot. "Myslíte, že Slunce - naše Slunce - může..."

Leicher přikývl. "Neříkám, že určitě. Ale je pravděpodobné, že jsme způsobili destrukci Alfy Centauri, a proto můžeme způsobit zničení Slunce stejným způsobem."

Benediktův hlas byl opět pevný. "To znamená, že se nemůžeme vrátit, že? I kdybychom si nebyli jisti, nemůžeme riskovat."

"Není nutné riskovat. Můžeme se přiblížit relativně blízko, než vypneme ultrapohon, a zbytek cesty můžeme vykonat podsvětelnou rychlostí. Zabere to víc času a budeme muset žít na polovičních nebo třetinových dávkách, ale můžeme to dokázat!"

"Jak blízko můžeme letět?"

"Nevím, jaká je minimální vzdálenost, ale vím, jak ji můžeme odhadnout. Pamatujte, že ani Alfa Centauri B nebo C nevybuchly. Musíme vypnout ultrapohon v takové vzdálenosti od Slunce, jak byly daleko od Alfy Centauri A.

"Chápu." Kapitán chvíli mlčel, pak řekl: "Výborně, dr. Leichere. Jestli je to nejbezpečnější cesta, je to jediná možnost."

Benedikt vydal příslušné rozkazy, zatímco Leicher vypočítal přesně bod, v kterém museli vypnout hlavní pohon a dobu trvání cesty. Dávky byly náležitě zkráceny.

Mysl kapitána Benedikta kroužila kolem monstroziti celé záležitosti jako včela kolem květiny. Co když Alfa Centauri měla planety? Co když byly obydleny? Nezabil nevědomky celou rasu živých, inteligentních bytostí?

Ale jak to mohl vědět? Pohon nebyl dosud testován. Nemohl být vyzkoušen uvnitř Sluneční soustavy - na to byl příliš rychlý. On a jeho posádka byli dobrovolníci, kteří věděli, že zahynou, jestli motor nebude fungovat.

Náhle se Benedikt prudce nadechl a udeřil pěstí do stolu. Leicher vzhlédl: "Co se děje, kapitáne?"

"Předpokládejme," zazněla odpověď, "pouze předpokládejme, že jsme vyvolali stejný efekt, když jsme přecházeli do mimoprostoru, jako když jsme se z něj vynořili?"

Leicher chvíli mlčel, ohromen touto možností. Neměl, co by na to řekl. Mohli pouze čekat....

Ve vzdálenosti o něco větší než půl světelného roku od Slunce, když loď dosáhla bodu, kde její posádka mohla vidět svělo, které opustilo domovské Slunce před více než sedmi měsíci, uviděli, že se náhle stalo jasnější. STOTISÍCKRÁT JASNĚJŠÍ !

KONEC

přeloženo z anglického originálu R.G. Time Fuze
in: Space Opera an Anthology of Way-Back-When Futures Edited by Brian Aldiss

přeložil Pavel A G A N O V

TATRACON '86

Ve dnech 14.- 17. srpna proběhl v Čingově u Spišské Nové Vsi již druhý ročník celoslovenského setkání přátel SF - Tatracon´86, který pořádal SF klub Castor ze S.N.V.

Zúčastnili se ho zástupci 25 klubů z celé republiky, několik tzv. "divočáků" , spisovatelé J.Žarnay a J. Fekete a také zástupci nakladatelství Smena.

Původně jsem chtěl tento článek pojmout jako reportáž o Tatraconu, ale během psaní jsem si uvědomil, že to jistě bude v několika různých fanzinech a jistě lépe než od mne, proto bych zde chtěl pouze předložit přednášku Jozefa Žarnaye. Pro české fanoušky SF bude jistě zajímavé a věřím, že i pro slovenské, kteří to spíše znají.

Jozef Ž A R N A Y

P O V Á L E Č N Á S L O V E N S K Á S F

Nejprve bych začal tím, jak v jednotlivých nakladatelstvích vycházely SF knihy od jednotlivých autorů:

Mladé letá	13
Slovenský spisovatel	6
Tatran	4
Smena	4
Slov. pedagog. nakl.	2
Osveta Martin	1

První vlnu slovenské SF je možné najít v šedesátých letech a spojuje se se jmény Bajla a Tallo. Samozřejmě, pokud nepočítáme vůbec první pokus Ruda M o r i c e Pripad Tubercilin /1958/ a Viktora K u b a l u Výlet Toma Pilbiho /1962/, pak na přelomu 50. a 60. let tvoří vlastně jen Tallo a Bajla.

Tito dva autoři hrají v naší literatuře asi takovou úlohu jako Lem v Polsku a Jefremov v Sovětském svazu. Vlastně znamenají jakýsi začátek "útoku" na vesmír, neboť jejich hrdinové jako první letí do kosmu. Tolik o nich na úvod, dále se jim budu věnovat podrobněji.

Mezidobí, na přelomu 60. a 70. let, tvoří bohužel opět ojedinělé díla autorů jako Útěk z neba /1969/ od Dušana K u ž e l a, Pripad "BLZ" od A. K a l m y, některé povídky z knihy Jana L e n č a. Pomsta zo zahrobia /1971/. Tyto knihy však vycházely v poměrně malých nákladech, takže mnozí sběratelé, dokonce i já, je nemají,

a proto o nich nemohu nic bližšího říci.

70. léta byla poměrně úrodná. Na pole SF vstupují nové jména: Stefan P a u l o v s knihou Mikrobiont/1974/. Volným pokračováním je kniha Supersenzory/1976/.

Z dalších autorů se představuje Alta V á š o v á kniho Po/1979/, Rudolf F a b r y dvěma povídkami v knize Takym zvony nezvonia/1978/,

SF knihami se představují i jinak renomovaní autoři: Ivan I z a k o v i č knihou Cudzie svety/1975/ a Anton H y k i s c h píše Dobre utajený mozok /1979/. Tato kniha je po Tallovi vlastně druhý sborník od slovenského autora. Také se objevují knihy s dětskými hrdiny. Ve vydavatelství Mladé leta vychází Tajomstvo dračie steny /1973/ a Prekliata planeta/1977/ od J. Ž a r n a y e. Nu a objevila se jedna reedice předválečné tvorby Václava C h l u m e c k é h o - Janko Kosák v nebi / prvně 1919, nově 1978/.

80. léta se jeví jako nejúrodnější období. Tak v roce 1980 vychází v Mladých letách hned tři SF knihy slovenských autorů:

2. vydání Tajomstva dračie steny

Velitel výpravy od V i t é z a /T.J. se omlová za možné zkomolení tohoto jména/

Genézia a poetika SF - Dušan S l o b o d n í k , zatím jediné teoretické dílo o SF napsané ve slovenštině.

V roce 1981 vydává ve Smene Alfonz B e d n a r knihu Za hrst drobných a v edici Stopy nakladatelství Mladé leta publikuje Alta V á š o v á svojí dětskou knihu Blíženci z Gemini.

V roce 1982 se ve stejné edici objevuje Hudba pre vesmírany od Jana F e k e t e h o. Ve Smene je to kniha Alty V á š o v é V zahradách a tamtéž rovněž sborník Petra J a r o š e Parádný výlet, v němž lze několik povídek zařadit do SF.

Rok 1983 je rokem menšího půstu, protože vychází jen jedna kniha a to Kolumbovia zo základny Ganymedes v Mladých letách.

V roce 1984 nastávají na naše poměry takové menší hody. Ke čtenáři se dostává Romance o Ehyltě od J. F e k e t e h o, což je po Tallovi a Hvkischovi teprve třetí samostatný sborník. Dále vychází Hviezdoveda od Lojza V a t r a n ě, 7,5°C Alty V á š o v é a posmrtně kniha Jozefa Viktora S c h a w a r t z e Záhady neskutočna v Martinské osvete.

V roce 1985 vychází v Mladých letách první slovenský román s námětem generačního hvězdoletu - Kolonie Lambda Pí od Jozefa R e p k a. No a v roce letošním zatím vyšla kniha Petera S t o l i č n é h o Dvě záhady.

Kromě uvedených tvůrců a titulů se v posledním roce objevují jména nová, a to především díky účasti Slováků v českých antologiích Iva Železného Návrat na planetu Zemi a Stalo se zítra, které vyšly v nakladatelství Svoboda, kde z těch nových jmen je to například Miloš Š č e p k a, Dušan K o s t o v s k ý, Ferdinand Ž. e r n o v i č. Šancí pro ně a pro další bude blížící se čin nakladatelství Smena, vůbec první antologie slovenských povídek, takže se konečně budou moci slovenští autoři představit i slovenskému čtenáři, protože zatím to více méně vycházelo v češtině.

A nyní bych se podrobněji vrátil k dílu J a n a B A J L A a J o z e f a T A L L A.

První slovenský román, který se odehrává ve vesmíru, je L u n a 2 n e o d p o v e d á. Vyšel ve vydavatelství Smena roku 1958 a napsal ho ing. Jan Bajla, původním povoláním ekonom, později diplomatický pracovník.

V podstatě se jedná o špionážní román, jakých vycházelo v tomto čase mnoho. Děj se odehrává v blízké budoucnosti. Hlavním tématem je zřizování orbitálních kosmických stanic. Dochází k pokusu posledního západního velkokoncernu o obsazení orbitální stanice. Agent tam není typem Jamese Bonda. Pokusí se proniknout na stanici a to se mu podaří, protože využije podobu s hlavním inženýrem Stolarem. Potom má pomocí raket koncernu Lunu 2 obsadit a neutronovým dělem dát ultimátum celému světu. Dojde k tomu, že agent si uvědomí svoji špinavou roli a polepší se, začne spolupracovat. Komplikované je to tím, že dojde k souboji v raketě. Nakonec ale všechno dobře dopadne a končí tak, jak končit má.

V roce 1961 vydává v Mladých letách Bajla svůj druhý román: T a j o m s t v o a s t e r o i d o v - který však nejprve vznikl jako rozhlasové hra. Podle autorova vyjádření v rozhovoru byl napsán jako reakce na tehdejší neúspěšné pokusy američanů s raketami. I tady hraje roli určitý špionážní motiv; agent západních monopolů chce získat od sovětských vědců podrobnosti o nálezu mimozemské rakety, kterou našli někde na dně moře. A jsou tu záporné postavy, které pijí gin a whisku a šéfové drtí mezi zuby cigarety.

Nás ale zajímá hlavní motiv díla, který je podobný jako v Kazancevově knize Faena / u nás vyšla ve slovenštině pod názvem Skáza planety Faena/. Bajla se dříve než Kazancev pokouší vysvětlit některé jevy jako Baalbeckou plošinu, zkázu Sodomy a Gomory, výskyt tektitů aj. tím, že v oblasti Blízkého východu v minulosti přistála nějaké mimozemská výprava. Planetu nazval Tora, na ní vytvořil analogický společenskopolitický systém, jaký je nyní na Zemi. Bohužel,

rozumní z té planety zničili sebe i svoji planetu a tím vlastně měly vzniknout dnešní asteroidy. Román vyznívá jako jasné výstraha Zemi a , bohužel, je aktuální i dnes.

Jeho třetí román, 1961, Mladá letá, je poslední a nejlepší. Jde o kosmickou SF, kterou také podporují řekl bych "rotreklovské" laděné ilustrace Mariena Čundrlíka.

Pod názvem projekt Omega, což je i název románu, se lidstvo pokouší ověřit činnost umělého Slunce na asteroidech, ale kosmická loď s tímto úkolem havaruje, počítač má nějakou poruchu, kterou způsobil člověk. Posádka se jen tak tak zachrání na asteroidu Hermes, odkud vysílá SOS. A tady se Bajla vrací ke svému oblíbenému tématu, zaniklé planety, protože na tomto asteroidu objeví kosmonauti nejen zbytky technické civilizace, ale dokonce i mumie obyvatel a Bajla to spojuje v souvislosti s posvátnou Kabou v Mece / vyznívá to dost logicky/. Přesto kniha Projekt Omega není pokračování Tajemství asteroidů, spíše volně navazuje na Lunu 2. Protože i v tomto románu startuje raketa z orbitální stanice Luna 2 a jejím velitelem /Luny 2/ je Michal Stolarov / v první knížce byl hlavní inženýr/. Projekt Omega je jedno z nejkvalitnějších SF děl na Slovensku své doby a možná vůbec. Je škoda, že Bajla potom přestal psát SF a věnuje se literatuře faktu.

Jozef Tallo vydává roku 1960 ve Slovenském spisovateli román Z e l e n á p l a n e t a Z e m. Děj se odehrává v době, kdy svět je už uspořádán, bez válek. Radioaktivní odpad z reaktorů se vystřeluje do vesmíru. A právě každodenní vystřelování je takovým signálem nového dne vtéto době. Idylu naruší objevení nové kosmického tělesa ve sluneční soustavě, které k nám přišlo z vnějšího vesmíru. Po počátečním vysílání televizních signálů se cizinci náhle odmlčeli a dokonce zničili několik pozemských raket, tedy došlo k situaci nepříjemné. Další komplikací je to, že se odmlčela i vědecká základna na Marsu, která měla mocné vědecké i technické prostředky. Následuje proto další vyslání kosmické lodi a protože na Marsu má důležité postavení Slovák jako vedoucí vědecké části stanice, tak posádka rakety je také sestavena ze Slováků, aby se potom lépe dorozuměli a dohodli. Mimo jiné zde vystupuje jeho spolužák Marček. Na první dojem je to typická figurka kosmického nováčka, jako je například Lazary z knihy Titanus anebo případně i Severson z Babulových knih. Tehdy takové postavy musely být, protože čtenáři museli být nejprve poučení o tom, co čeká cestovatele v kosmu a na těchto nováčcích, na jejich chybách se čtenář vlastně poučil, jaké nástrahy/stav beztíže atd./ čekají na kosmonauty.

Jinou dimenzi nabývá Marček v okamžiku, kdy nastává havárie reaktoru, on se dostane dovnitř, zasáhne. Samozřejmě, že následky jsou pro něj jasné, za několik dnů potom, už na Marsu, umírá. Tady vyjde na jevo, že nedorozumění zavinili naši na Marsu, respektive velitel, který dal z paniky sestřelit nějaké vesmírné těleso nepozemšťanů, načež oni jako protiopatření sestřelili pozemské rakety. Nyní se dá vše do pořádku. Slovák, který je velitelem vědecké části, není zaujatý vůči nepozemšťanům anazývá je "chlapci s mokrými zápalkami", protože mají umělé slunce, které nejsou schopni zapálit. Sám jim ho zapálí, načež oni jako na oplátku zapálí umělé slunce na měsíci Marsu, který mezitím obsadili, dojde ke smíření, všechno končí dobře.

Tallův román však není nijak Verneovsky laděný, jsou tu oběti na životech, vyznívá ale optimisticky, smírem lidí a nepozemšťanů. Z románu vyzařuje autorovo přesvědčení, vyjádřené ústy jedné z postav: "Spoléháme načlověka, lidský charakter, na statečnost."

V úvodu své druhé knihy, sborníku V l a s y B e r e n i k y, Slovenský spisovatel, 1961, Tallo píše: Astronautika, to je boj, je to výzva vesmíru, jsou tu větší úkoly, než měl Hanibal při přechodu Alp. Kosmický věk nepotřebuje požitkáře, na které pracují automaty a roboti...

V jeho povídkách vystupují lidé s vojenskými hodnostmi, jejich úlohou ale není boj, nýbrž útok na mrtvé světy a dobývání kosmického prostoru. Hrdinové povídek jsou svědky, resp. aktéry nebezpečných situací a havárií. Např, v povídce Poručík je požár atomové pece na asteroidu vyřešen tím, že ho kosmonaut vlastní raketou vyrazí z povrchu asteroidu. V povídce čest povolání je třeba umístit světelný maják na Merkuru, povídka vypadá dost podobně jako povídka Napříč ozářenou stranou ze sborníku Tunel do pozítří. V povídce Tajomstvo Ganymeda kosmonaut zachraňuje záhadného živočicha, načež se ho bytost pokouší zničit. Ne z agresivity, ale v rámci přísloví tonoucí se stébla chytá, protože potřebuje energii a v raketě je energie až až.

V povídce Nova pozemský kosmonaut zachraňuje ve své dvojmístné raketě dva obyvatele planety odsouzené k zániku výbuchem Capelly. Samozřejmě tím pádem pro něj místo v raketě nezbyde. Povídka vyšla i ve známé antologii Mladých let z roku 1961 Stalo se zajtra. A oproti původnímu vydání v Tallově sborníku je rozšířené o odstavec, kde v závěru říká představitel Země: "Zmýlili jsme se ve výpočtech, ale nezmýlili jsme se včlověku." Tato věta výrazně charakterizuje Tallo-

vu tvorbu, ve které se sice vyskytuje špičková technika budoucnosti, avšak hlavní úloha patří lidem.

Současnému čtenáři, odkojenému dnešní tvrdou školou ve SF připadají zřejmě Tallovy povídky místy naivní. Ale osobně bych dal přednost tomu, žít ve světě, jak ho ukazuje ve svých knížkách, než ve světě, který známe v podání mnoha spisovatelů.

Sborník Vlasy Bereniky vyšel i v českém překladu. A není bez zajímavosti, že jak Ivo Železný v antologii Stvořitelé nových světů, tak i Ondřej Neff ve svých teoretických pracích uvádějí toto dílo na seznamu původní české SF.

Protože Bajla i Tallo propagují ve svých dílech poznatky vědy a techniky, nekladou je na vedoucí místo.

Nejlépe o tom svědčí závěr Bajlova doslovu ke Kubalovu Výletu Toma Pilbiho. Říké: "Vědomí, vůle a tvořivá činnost zůstává navždy vlastností lidského mozku a člověk zůstane vždy prvotní a stroj bude navěky druhotný."

Jan Bajla a Jozef Tallo mají velkou zásluhu na tom, že se v jejich době usilovali o SF. Já to vidím sám na sobě. Mají i nepřímou zásluhu na tom, že tu dnes sedíme...

podle přednášky J.Žarnaye napsal T. Jirkovský

..A ještě jeden dodatek - knihy, které v nejbližších letech vyjdou na Slovensku:

ještě letos - P.K.Dick - Temný obraz

1987 - A. a B. Strugačtí - Stalker
sborník maďarské SF
A.Bester - Zničený muž

1988 - v jedné knize tři novely U.K. Le Guinová - Planeta exilu
B.Shaw - Dvojníci
W.Tewis- Muž, který spadl na Zem

J.Tupicin - Dlouhá cesta
a uvažuje se o E.T.

ACOLARANCE

2010 - ODYSEA DVĚ

/4. pokračování/

TŘI DISKOTÉKY

12. JÍZDA Z KOPCE

Loď nakonec získávala rychlost při jízdě z kopce směrem k Jupiteru. Už dlouho předtím minula gravitační zemi nikoho, kde čtyři vnější malinké měsíce - Sinope, Pasiphae, Anake a Carme - obíhají po svých vzdálených a divoce výstředných oběžných drahách. Bezpochyby zachycené asteroidy a úplně nepravidelné tvarem, největší s průměrem pouze třicet kilometrů. Rozeklané a roztříštěné skály nezajímající nikoho s vyjímkou planetárních geologů; jejich poddanost kolísala plynule mezi Sluncem a Jupiterem. Jednou je Slunce opět úplně zachytí.

Ale Jupiter by si mohl podržet druhou skupinu čtyř měsíců na poloviční vzdálenosti od ostatních. Elara, Lysithea, Himalia a Leda jsou dost blízko pohromadě a leží v téměř stejné rovině. Existovaly domněnky, že kdysi byly částmi jednoho tělesa; jestliže tomu tak bylo, rodič by měl průměr pouhých sto kilometrů.

Ačkoliv jenom Carme a Leda ležely dost blízko, aby byly viditelné pouhým okem, byly zdravenyjako staří přátelé. Byly první spatřenou zemí po cestě nejdelším oceánem - pobřežní ostravy Jupiteru. Odtikávaly poslední hodiny; nejkritičtější fáze celé mise se blížila - vstup do Jupiterovi atmosféry.

Jupiter byl již větší než Měsíc na obloze Země a obří vnitřní měsíce mohly být jasně vidět, jak se pohybují kolem něho. Všechny byly výrazné a zřetelně zabarvené, ačkoliv byly ještě příliš vzdáleny, než aby byly viditelné jakékoli podrobnosti. Věčný balet, který prováděly - mizení za Jupiterem, opětné objevení pro přechod nad denní tváří se svými doprovázejícími stíny - byl bez konce vábící podívanou. Byl jednou z těch, které astronomové pozorovali neustále od doby, kdy je poprvé, téměř přesně před čtyřmi stoletími, spatřil Galileo; ale posádka LEONOVA byli jediní živí lidé, kteří ji viděli pouhýma očima.

Nekonečné partie šachu přestaly, hodiny mimo službu se trávily při teleskopech, ve vážných rozhovorech nebo poslouchánímhudby, obyčejně s pohledem upřeným výhledem ven. A přinejmenším jedna palubní romance dosáhla kulminace: častá zmizení Maxe Brailovského a Ženi Marčenkové byly předmětem velice dobrosrdečného škádlení.

Byli, pomyslel si Floyd, podivným párem. Max byl velký, hezký blondýn, který byl mistrovským gymnastou, zúčastnil se finále Olympijských her 2000. Ačkoliv mu bylo něco málo přes třicet, měl otevřenou tvář a téměř chlapecký výraz. To nebylo klamné zdání. Navzdory svému vynikajícímu technickému přehledu často omráčil Floyda jako naivní a nezkažený - jeden z těch lidí, s kterými je radost mluvit, ale ne příliš dlouho. Mimo svůj vlastní obor, kde projevoval nepochybné odborné znalosti, byl okouzlující, ale poněkud mělký.

Žeňa - v devětadvaceti nejmladší na palubě - byla stále něčím záhadným. Jelikož si nikdo o tom nepřál hovořit, Floyd nikdy nezavedl řeč na její zranění a jeho zdroje z Washingtonu nedokázaly podat žádné informace. Očividně byla účastníkem nějaké vážné nehody, ale nemuselo to být nic víc než obvyklá srážka automobilů. Teorie že byla na tajné kosmické misi - verze stále ještě oblíbená mimo SSSR - mohla být vyloučena. Díky celosvětové sledovací síti nebyla žádná taková věc možná už padesát let.

Navíc ke svým fyzickým a bezpochyby i duševním jizvám Žeňa bojovala ještě s jedním handikapem. Byla náhradou v poslední chvíly a každý to věděl. Irina Jakunina měla být dietářkou a lékařskou asistentkou na palubě LEONOVA před tou nešťastnou nehodou se závěsným kluzákem, která ji zlomila příliš mnoho kostí.

Každý den, v 18.00 Greenwichského času se posádka sedmi plus jednoho pasažéra shromáždila v malinké společenské místnosti, která oddělovala letovou palubu od palubní kuchyňky a spacích kabin. Kulatý stůl v jejím středu byl právě tak veliký pro osm lidí, aby se kolem něj namačkali. Až budou vzbuzeni Chandra a Curnov, bude tu nemožné umístit všechny a dvě sedadla navíc se budou muset instalovat někde jinde.

Ačkoliv "Sovět o šesté", jak byla denní konference u kulatého stolu nazývána, zřídka trvala více než deset minut, hrála životní úlohu v udržování morálky. Stížnosti, návrhy, kritiky, hlášení o postupu - cokoliv se mohlo vznést, vystavenou pouze kapitánčinu rozhodujícímu vetu, které bylo velice zřídka uplatňováno.

Typické položky v neexistující agendě byly požadavky na změnu v jídelníčku, prosby o více času na soukromé spojení se Zemí, navrhované filmové programy, výměna novinek a klepů, dobrosrdečné popichování amerického přívažku, který byl v oslabení. Věc se změní, varoval je Floyd, až jeho kolegové vyjdou z hibernace a poměr se zlepší z jedné ku sedmi na tři ku devíti. Nezmínil se o svém soukromém přesvědčení, že Curnow dokáže přehovořit nebo překřičet kterékoliv tři jiné lidi na palubě.

Když nespal , trávil Floyd hodně svého vlastního času ve společenské místnosti - částečně proto, že navzdory jejím malým rozměrům, byla daleko méně klaustrofobická než jeho vlastní malinká koje. Byla také vesele vyzdobená. Všechny dostupné plochy byly pokryty fotografiemi krásných krajin - a moří, sportovních událostí, portrétů oblíbených video hvězd a dalších připomínek Země. Avšak čestné místo bylo ponecháno původní Leonovově kresbě - jeho studii "Za Měsícem" z roku 1965, vytvořené ve stejném roce, když, jako mladý podplukovník, opustil Voschod 2 a stal se prvním člověkem v dějinách, který vystoupil do volného vesmíru.

Jasně práce talentovaného amatéra, spíše než profesionála; ukazovala kráterovitý okraj Měsíce s krásným Sinus Iridem - Zátokou duhy - v popředí. V dálce, ohromně se rýsující nad měsíčním obzorem, byl tenký srpek Země, objímající ztemnělou noční stranu planety. Za tím plynulo Slunce, proudy korony vyšlehující miliony kilometrů kolem.

Byla to strhující kompozice - a záblesk budoucnosti, která dokonce tehdy ležela pouhé tři roky v budoucnosti. Při letu Apolla 8 Anders, Borman a Lovell měli vidět tento nádherný pohled na vlastní oči, když pozorovali východ Země nad vzdálenou stranou na vánoce 1968.

Heywood Floyd kresbu obdivoval, ale také na ni nahlížel se smíšenými pocity. Nemohl zapomenout, že byla starší než kdokoli na lodi - s jednou vyjímkou.

Bylo mu už devět let, když ji Alexej Leonov nakreslil.

13. SVĚTY GALILEA

Dokonce i teď, více než tři desetiletí po objevech z prvního přeletu Voyagera, nikdo skutečně nechápal, proč se čtyři obří měsíce liší tak divoce jeden od druhého. Všechny byly přibližně stejně velké a ve stejné části sluneční soustavy - nicméně byly zcela nepodobné, jakoby děti z různých porodů.

Pouze Kalisto, ten nejvnější, se ukázal být dost podle očekávání. Když LEONOV prolétal ve vzdálenosti jen něco přes sto tisíc kilometrů, byly větší z jeho nesčetných kráterů viditelné pouhým okem. Přes teleskop vypadal měsíc jako skleněná koule, která byla použita jako terč pro vysokovýkonou pušku; byl úplně pokryt krátery všech velikostí až na spodní hranici viditelnosti. Kalisto, někdo kdysi poznamenal, vypadá více jako Měsíc Země než Měsíc sám.

Ne že by to bylo obvzláště překvapující. Jeden by býval očekával, že svět zde - na okraji asteroidového pásma - bude zbombardován troskami zanechanými ze vzniku sluneční soustavy. Nicméně Ganymed, sousední měsíc, měl zcela rozdílný vzhled. Ačkoliv byl řádně pokropen dopadovými krátery dalekě minulosti, většina z nich byla přeorána - fráze, která se zdála zvláště odpovídající. Mohutné oblasti Ganymeda byly pokryty hřebeny a brázdami, jako kdyby nějaký kosmický zahradník přes ně přetáhl obří hrábě. A byly tu světle zbarvené pruhy, jako dráhy, které mohly být udělány slimáky, široké padesát kilometrů. Nejzáhadnější ze všeho byly dlouhé, meandrovité pásy, obsahující tucty souběžných čar. Byl to Nikolaj Ternovský, kdo rozhodl, co to musí být - mnohaproudé superdálnice položené opilými zeměřovači. Dokonce prohlašoval, že objevil nadjezdy a čtyřlístkovité křižovatky.

LEONOV přidal několik trilionů bitů informací o Ganymedu do skladu lidských vědomostí, než překřížil oběžnou dráhu Europy. Tento ledem svázaný svět se svou pustotou a svou mrtvostí byl na druhé straně Jupiteru, ale nikdy nebyl daleko od ničích myšlenek.

Na Zemi byl již dr. Chang hrdinou a jeho krajané už, se zřetelnými rozpaky, potvrdili bezčíselná soustrastná poselství. Jedno bylo posláno ve jménu posádky LEONOVA - po, shrnul Floyd, značném dohadování v Moskvě. Pocit na palubě lodi byl nejasný - směs obdivu, politování a úlevy. Všichni astronauté, nezávisle na svém národním původu, nahlíželi na sebe jako na obyvatele vesmíru a cítili společné pouto, sdílejíc navzájem triumfy a tragedie. Nikdo na LEONOVU nebyl rád, že Čínskou expedici potkala katastrofa, nicméně zároveň tu byl nejasný pocit úlevy, že závod nezašel do finiše.

Nečekaný objev života na Europě přidal situaci nový prvek - prvek o němž se nyní diskutovalo ve velké vzdálenosti jak na Zemi, tak na palubě LEONOVA. Někteří exobiologové volali "Já vám to říkal!" poukazujíc, že to konec konců nemělo být ani takové překvapení. Dokonce už v sedmdesátých letech dvacátého století objevily výzkumné ponorky plodné kolonie podivných mořských stvoření nejistě prosperujících v prostředí, o kterém se myslelo, že je stejně nehostinné pro život - příkopy na dně Pacifiku. Vulkanické prameny zúrodňující a zahřívající tyto propasti, vytvořily oázy života v pouštích hlubin.

Cokoliv se stalo na Zemi, mělo by se očekávat miliónkrát kdekoliv jinde ve Vesmíru. To byl mezi vědci téměř článek víry. Voda - anebo přinejmenším led - se vyskytovala na všech Jupiterových měsících. A na Io byly nepřetržitě vybuchující vulkány - takže bylo rozumné očekávat slabší činnost i na sousedním světě. Složením těchto dvou skutečností dohromady se zdál život na Europě nejen možný, ale nevyhnutelný - jako jsou všechna překvapení přírody, když se na ně dívéme ostrým zrakem.

Nicméně tento závěr vznesl další otázku a to životně důležitou pro výpravu LEONOVA. Teď, když byl objeven život na měsících Jupi-

teru - mělo to něco společného s monolitem z kráteru Tycho, a ještě záhadnějším umělým výtvorem na oběžné dráze blízko Io?

To bylo oblíbené téma debaty při Sovětech o šesté. Obecně se souhlasilo s tím, že stvoření, se kterým se setkal dr. Chang, nepředstavovalo vysokou formu inteligence - přinejmenším, jestliže podání chování tohoto tvora bylo správné. Žádné zvíře i s pouze základní silou uvažování by nedovolilo, aby se samo stalo obětí svých instinktů, přilákáno jako můra ke svíčce až do riskování zániku.

Vasilij Orlov si pospíšil s podáním protipříkladu, který oslabil, ne-li vyvrátil tento argument.

"Podívejte se na velryby a delfíny," řekl. "Nazýváme je inteligentními - ale jak často se sami zabíjejí v hromadné sebevraždě na břehu! To vypadá jako příklad, kdy instinkt překoná rozum."

"Není třeba chodit k delfínům," prohodil Max Brailovský. "Jeden z nejnadanějších techniků v mé třídě byl osudově váben k jedné blondýně v Kijevě. Když jsem o něm slyšel naposled, pracoval v garáži. A přitom vyhrál zlatou medaili za návrh kosmické stanice. Jaká škoda!"

I kdyby Europan dr. Changa nebyl inteligentní, to samozřejmě nevylučovalo vyšší formy někde jinde. Biologie celého světa nemohla být posuzována podle jediného druhu.

Ale široce se debatovalo o tom, že pokročilá inteligence by nikdy nemohla vzniknout v moři; nebylo tu dost výzev v tak mírném a neměnném prostředí. A nade vše, jak by mohli mořští živočichové kdy vyvinout techniku bez pomoci ohně?

Nicméně, možná i toto bylo možné; cesta, kterou podniklo lidstvo nebyla jediné možná. Snad by v mořích jiných světů mohly být celé civilizace.

Stejně se však zdálo nepravděpodobné, že by na Europě vznikla kosmická kultura bez zanechání nezaměnitelných známek své existence ve formě budov, vědeckých instalací, startovacích ramp nebo jiných umělých výtvorů. Ale od polu k polu nebylo vidět nic než plochý led a několik výčnělků holých skal.

Na spekulace a diskuse nezůstával čas, když LEONOV pospíchal, zanechávajíc za sebou oběžné dráhy Io a drobného Mimasu. Posádka byla téměř stále zaměstnána přípravami na setkání a náhlý začátek tíže po měsících beztíže. Všechny volné předměty musely být zabezpečeny dříve, než loď vstoupí do atmosféry Jupiteru a brzdění vytvoří chvilkové špičky, které by mohly dosahovat až dvou g.

Floyd měl štěstí; on sám měl čas obdivovat nádherný pohled na blížící se planetu, která nyní zaplňovala téměř polovinu oblohy. Protože tu nebylo nic, co by sloužilo jako měřítko, nebyl žádný způsob, jakým by mohla mysl pochopit její skutečný rozměr. Musel si stále říkat, že padesát Zemí by nepokrylo polokouli, která teď byla k němu přivrácená.

Mraky, zabarvené jako nejkřiklavější západ Slunce na Zemi, spěchaly tak rychle, že i během deseti minut viděl znatelný pohyb. Velké víry se nepřetržitě tvořily podél zhruba půl tuctu pásů obepínajících planetu a potom odplouvaly pryč podobné kotoučům dýmu. Chocholy bílého plynu příležitostně vytryskávaly z hlubin, aby byly odneseny vichřicemi způsobovanými nezměrnou rotací planety. A snad nejpodivnější ze všeho byly bílé skvrny, někdy rozmístěné tak pravidelně jako perly na náhrdelníku, které ležely podél pasátu středních rovnoběžek Jupiteru.

V hodinách bezprostředně před setkáním Floyd kapitánku nebo navigátora moc neviděl. Orlovi sotva opouštěli můstek, protože nepřetržitě kontrolovali přístupovou oběžnou dráhu a činili drobné opravy kursu LEONOVA. Loď byla nyní na kritické dráze, na které měla pouze

zavadit o vnější atmosféru. Kdyby byla příliš vysoko, třecí brzdění by bylo příliš malé, aby zpomalilo a lod by si to hnala dál sluneční soustavou, mimo jakoukoli možnost záchrany. Kdyby byla příliš nízko, shořela by jako meteorit. Mezi těmito dvěma extrémy leželo jen úzké pásmo pro chyby.

Činané dokázali, že aerobrzda může fungovat, ale vždy tu byla možnost, že se něco pokazí. Takže Floyd nebyl vůbec překvapen, když vrchní chirurg Ruděnkové připustila právě hodinu před dotykem:

"Začínám si myslet, Woody, kéž bych byla bývala vzala s sebou nakonec tu ikonu."

14. DVOJITÉ SETKÁNÍ

"...doklady hypotézy Nantuckého[1] domu by měly být v kartotéce knihovny pod písmenem M.

"Tak to je všechno na co dokážu myslet. Posledních pár hodin si vybavuji obraz, který jsem viděl jako chlapec v potrhaném svazku o Viktoriánském umění - musel být téměř sto padesát let starý. Nemohu si vzpomenout, zda byl černobílý nebo barevný. Ale nikdy nezapomenu na titulek - nesměj se - nazýval se "Poslední zpráva domů". Naši převelcí praotcové milovali takovýto druh sentimentálního melodramatu.

"Ukazuje palubu rychlé plachetnice v hurikánu - plachty jsou rozpárány a paluba zaplavená. V pozadí posádka bojuje o záchranu lodi. A v popředí píše mladý námořnický chlapec lístek, zatímco vedle něj keží léhev, o které doufá, že donese lístek k zemi.

"Přestože jsem byl v té době ještě děcko, cítil jsem, že by měl raději pomáhat svým kamarádům na lodi, ne psát dopisy. Vše je stejné, až mě to dojalo. Nikdy jsem si nemyslel, že jednoho dne budu jako ten mladý námořník.

"Samozřejmě, jsem si jistý, že tuto zprávu dostaneš - a není tu nic, s čím mohu na palubě LEONOVA pomoci. Po pravdě jsem byl zdvořile požádán, abych nepřekážel, takže mé svědomí je zcela čisté, když toto diktuji.

"Pošlu to na můstek teď, protože za patnáct minut přerušíme spojení, jelikož svineme parabolickou anténu a zabedníme průlezy - to je jen další námořnické analogie pro tebe! Jupiter nyní zaplnuje celou oblohu - nebudu se pokoušet ho popsat a dokonce ho už ani moc dlouho neuvidím, jelikož naše záklopky se zaněkolik minut vysunou. I tak to kamery udělají daleko lépe, než bych mohl já.

"Nashledanou moje nejdražší a mou lásku vém všem - obvzlášť Chrisovi. Než se tohle k tobě dostane, bude po všem, buď tak, nebo tak. Pamatuj, že jsem se snažil ve všech našich zájmech dělat to nejlepší - nashledanou."

Když vyndal zvukový čip, vplul Floyd do spojovacího střediska a předal ho Sašovi Kovalovi.

"Prosím tě, určitě to odešli dříve, než se vypojíme," řekl vážně.

"Neboj se," sliboval Saša. "Ještě pracuji na všech kanálech a zbývá nám dobrých deset minut."

Napřáhl ruku. "Jestliže se znovu setkáme, tak tedy s úsměvem! Jestliže ne, pak toto rozloučení bylo pěkné."

Floyd zamžikal očima. "Shakespeare, předpokládám?"

"Samozřejmě; Brutus a Cassius před bitvou. Ahoj."

Téna a Vasilij byli příliš zabráni do situace na displejích, aby udělali více, než zamávali Floydovi, a tak se vzdálil do své kabiny. Již dal sbohem zbytku posádky, nedalo se dělat nic, než čekat. Jeho

---

1/ Nantucket - ostrov a městečko ve státě Massatchusetts, USA /Pozn. překl./

spací pytel byl zavěšen v popruzích, připravený na návrat gravitace až začne brzdění a musí do něj už moze vylézt....

"Antény zataženy, všechny ochranné štíty vysunuty," řekl reproduktor interkomu. "Měli bychom cítit první brzdění za pět minut. Všechno normální."

"Tohle slovo bych stěží použil," zamumlal si Floyd pro sebe. "Myslím, že míníš "nominální"." Sotva ukončil myšlenku, když tu se ozvalo nesmělé zaklepání na dveře.

"Kto tam?"

K jeho údivu to byla Žeňa.

"Vadilo by vám, kdybych šla dál?" zeptala se nemotorně holčičím hlasem, který Floyd sotva poznával.

"Samozřejmě ne. Ale proč nejsi ve své vlastní kóji? Zbývá jen pět minut do vstupu do atmosféry."

Dokonce už když kladl tuto otázku, byl si vědom toho, že je hloupá. Odpověď byla tak dokonale zřejmá, že se Žeňa nenáhala odpovědět.

Ale Žeňa byla tou nejposlednější osobou, kterou by býval očekával: její postoj k němu byl neměnně zdvořilý, aleodměřený. Vskutku, byla jediným členem posádky, který dával přednost oslovovat ho dr. Floyd. Nicméně ted tu byla jasně hledající útěchu a společnost ve chvíli nebezpečí.

"Žeňo, drahoušku," řekl trpce, "jseš vítána. Ale moje ubytování je poněkud omezené. Dokonce by se mohlo nazývat spartánské."

Vyloudila chabý úsměv, ale neřekla nic, když vplouvala do místnosti. Poprvé si Floyd uvědomil, že není pouze nervozní - byla vystrašené. Potom porozumněl, proč přišla k němu. Styděla se setkat se svými krajany a hledala podporu někde jinde.

S vědomím toho, jeho radost nad nečekaným setkáním poněkud polevila. Ale to nesnižovalo jeho zodpovědnost k jiné osamocené lidské bytosti, daleko od domova. Skutečnost, že byla přitažlivá - ačkoliv určitě ne krásná - žena, sotva s polovinou jeho věku, by byla neměla ovlivnit rozhodnutí. Ale ovlivnila; začal využívat příležitosti.

Určitě si toho všimla, ale neudělala nic aby ho povzbudila nebo odradila, když se položili bok po boku ve spacím pytli. Bylo tu místo tak akorát pro ně oba, a Floyd začal provádět úskostlivé výpočty Za předpokladu, že maximální g by bylo vyšší než předpokládané a zavěšení by povolilo? Mohli by být lehce zabiti...

Byla tu nadbytečná bezpečnostní rezerva; nebylo třeba strachovat se z takového potupného konce. Humor byl nepřítelem žádosti; jejich objetí bylo nyní úplně cudné. Nebyl si jist, zda má být rád nebo litovat.

A bylo příliš pozdě na druhé myšlenky. Z velmi, velmi daleka se ozval první šepot zvuku, jako kvílení nějaké ztracené duše. Ve stejné chvíli sebou loď sotva znatelně škubla. Spací pytel se začal pohupovat a jeho zavěšení se naonulo. Po týdnech beztíže se vracela gravitace.

Během sekund slabé kvílení zmohutnělo v nepřestávající hřmot a spací pytel se stal přetíženým visutým ložem. Tohle není tak dobrý nápad, myslel si Floyd pro sebe; již bylo obtížné dýchat. Zpomalování bylo pouze částí problému: Žeňa se ho chytala, jak se předpokládé, že se tonící osoba chytá příslovečného stébla.

Odtlačil ji, jak nejmírněji mohl.

"To je v pořádku,Žeňo. Když to dokázal TSIEN, dokážeme to i my. Uvolni se - nebo i se."

Bylo obtížné jemně křičet a nebyl si dokonce jist, zda ho Žeňa slyšela přes ten řev do běla rozžhaveného vodíku. Ale už se ho nechytala tak zoufale a tak se chopil příležitosti, aby nabral několik hlubokých vdechů.

Co by si myslela Karolína, kdyby ho teďviděla? Řekne jí to, budeli mít kdy příležitost? Nebyl si jistý, zda by porozuměla. Ve chvíli, jako je tato, se všechna pouta se Zemí zdála vskutku slabými nitkami.

Bylo nemožné se hýbat nebo mluvit, aleteď, když si zvykl na divný pocit tíže, necítil se už nepohodlně - s vyjímkou rostoucí necitlivosti pravé ruky. S určitými těžkostmi se mu jí podařilo zpod Ženi vyprostit; důvěrný pohyb přinesl pocit viny. Jak cítil, že se mu vrací krev do žil, vzpoměl si Floyd na známou poznámku, připisovanou přinejmenším tuctu astronautů a kosmonautů. "Jak radosti, tak problémy sexu v nulové gravitaci byly přeceněny."

Zajímalo ho, jak se daří zbytku posádky a na chvilku si vzpomněl na Chandru a Curnowa, jak spí klidně celou tu dobu. Nikdy by se nedozvěděli, kdyby se LEONOV stal sprškou meteorů na Jupiterově obloze. Nezáviděl jim, přišli o životní zkušenost.

Táňa mluvila přes interkom; její slova byla ztracena ve hřmotu, ale její hlas zněl pokojně a dokonale normálně, jen jako kdyby prováděla rutinní hlášení. Floydovi se podařilo podívat na hodinky a byl udiven, když viděl, že byli již ve středním bodě brzdící manévru. Právě v tuto chvíli byl LEONOV v nejbližším přiblížení j Jupiteru, pouze nenávratné automatické sondy se dostaly hloubějido Jupiterovy atmosféry.

"Půlka je za námi, Ženo," zakřičel. "Opět na cestě ven." Nemohl by říci, zda mu rozuměla. Její oči byly pevně zavřené, ale slabě se usmívala.

Loď se teďzřetelně otřásala, jako malý člun na neklidném moři. Bylo to normální? divil se Floyd. Byl rád, že se mohl strachovat o Ženu; oddalovalo to jeho mysl od jeho vlastního strachu. Jen na okamžik, dříve než se mu podařilo zapudit myšlenku, měl zrakovou iluzi, že stěny náhle planuly třešnovou červení a uzavíraly se nad ním. Jako fantazie noční můry Edgara Alana Poea "Jamy a kyvadla.", na kterou zapoměl na třicet let.

Ale tohle by se nikdy nestalo. Kdyby selhal tepelný štít, loď by se okamžitě rozpadla, rozdrcena pevnou stěnou plynu. Nebyla by žádná bolest, jeho nervový systém by neměl čas zareagovat dříve, než by přestal existovat. Už zažil těšivější myšlenky, ale touto se nedalo opovrhovat.

Rány pomalu slábly. Následovalo další slyšitelné hlášení od Táni /bude si z ní kvůli tomu utahovat, až bude po všem/. Teď se zdálo, že čas běží mnohem pomaleji; po chvilce se přestal dívat na hodinky, protože jim nevěřil. Číslice se měnily tak pomalu, že si mohl téměř představit sebe v nějakém Einsteinovském natahování času.

A potom se stalo něco dokonce ještě neuvěřitelnějšího. Nejprve byl pobaven, potom slabě rozladěn. Žena upadla do spánku - jestliže ne doslova v jeho pažích, tedy přinejmenším vedle nich.

Byla to přitažené reakce: to napětí ji muselo vyčerpat, a moudrost těla ji přišla na pomoc. A náhle si Floyd sám byl vědom téměř poorgasmické ospalosti, jako kdyby také on byl emocionálně vyčerpán tím setkáním. Musel bojovat, aby zůstal vzhůru...

...A potom padal... padal... padal ... bylo po všem. Loď byla zpět v kosmu, tam,kam patřila. A on i Žena pluli odděleně.

Nikdy víc nebudou tak blízko spolu, ale vždy budou pociťovat zvláštní náklonnost jeden k druhému, jakou by nemohl nikdo jiný kdy sdílet.

15. ÚNIK OD OBRA

Když Floyd dorazil na pozorovací palubu - několik diskrétních minut po Ženě - Jupiter se již zdál vzdálenější. Ale to byl určitě klam založený na tom,co věděl, ne na svědectví jeho očí. Sotva se

vynořili z atmosféry Jupiteru a planeta stále ještě zaplňovala polovinu oblohy.

A nyní byli - jak zamýšleli - jejími vězni. Během poslední, do běla rozžhavené hodiny s dobrým rozmyslem odhodily nadbytečnou rychlost, které by je bývala mohla odnést přímo ven ze Sluneční soustavy a dále ke hvězdám. Nyní se pohybovali po elipse - klasické Hohmanově dráze - která je vrátí zpět mezi Jupiter a oběžnou dráhu Io, o 350 000 kilometrů výše. Kdyby nezažehli - nebo nemohli - zažehnout opět motory, kýval by se LEONOV tam a zpět mezi těmito hranicemi s dokončením obletu každých devatenáct hodin. Stal by se nejbližším Jupiterovým měsícem - ačkoliv ne na dlouho. Při každém zavadění o atmosféru by ztratil výšku, dokud by se po spirále nezřítil vstříc zkáze.

Floydovi nikdy skutečně nechutnala vodka, ale přidal se k ostatním bez jakýchkoliv výhrad k pití triumfálního přípitku konstruktérům lodi spojeného s provolávánim díků siru Isaacu Newtonovi. Potom Téna uložila rozhodně láhev zpátky do skříňky; ještě se muselo hodně udělat.

Ačkoliv to každý očekával, všichni poskočili při náhlém tlumeném bouchnutí výbušných spojů a drcnutí při oddělování. O několik sekund později vplul do výhledu velký, klidně zářící disk, pomalu se otáčející kolem dokola jak odplouval od lodi.

"Podívejte!" zvolal Max. "Létající talíř! Kdo má kameru?"

Ve smíchu, který následoval, byla zřetelná známka hysterické úlevy. Byl přerušen kapitánkou ve vážnějším tonu.

"Sbohem, věrný teplný štíte! Odvedl jsi báječnou práci."

"Ale jaké je to plýtvání," řek Saša. "Zbývá přinejmenším pár tun. Pomyslete na všechnu tu užitečnou zátěž, kterou bychom byli mohli nést!"

"Když to funguje, konzervativní ruský techniku," odpověděl Floyd, "tak jsem celý pro. Daleko lepší je o několik tun více, než o jeden miligram méně!"

Každý zatleskal těm ušlechtilým sentimentům, zatímco odhozený štít chladl na žlutou, potom červenou a nakonec zčernal jako kosmický prostor kolem. Zmizel z dohledu, i když byl jenom několik kilometrů vzdálen. I když příležitostné znovuobjevení zastíněné hvězdy prozrazovalo jeho přítomnost.

"Předběžná kontrola oběžné dráhy dokončena," řekl Vasilij. "Jsme v rozsahu deset metrů za sekundu našeho správného vektoru. To není špatné na první pokus."

Při té zprávě se ozval potlačovaný vzdech úlevy a o několik minut později učinil Vasilij další oznámení:

"Změna polohy pro opravu kursu: delta vé šest metrů za sekundu. Dvacátý druhý zážeh za jednu minutu."

Ještě byli tak blízko Jupiteru, že bylo nemožné věřit tomu, že loď obíhá kolem planety; byvali by mohli být ve vysokoletícím letadle, které se právě vynořilo z mraků. Nebylo možné vnímat žádné měřítko; bylo snadné si představit, že uhánějí pryč od nějakého pozemského západu Slunce, ty červeně, růžové a karmínové, klouzající pod nimi, byly tak povědomé.

A nebyl to žádný klam; nic tady nemělo žádnou podobnost se Zemí. Tyto barvy vyly vlastní, ne vypůjčené od zapadajícího Slunce. Samotné plyny byly naprosto cizí - metan a čpavek a vářka hydrouhličitanů, rozvířené ve vodíko-héliovém kotlíku. Ani stopa po volném kyslíku, dechu lidského života.

Mraky pochodovaly od obzoru k obzoru v rovnoběžných řadách zkrouceny občasnými zákruty a víry. Tu a tam rozbíjely tento vzorek výronv jasnějšího plynu a Floyd také viděl temný okraj velkého víru, smršťě plynu mířícího dolů do bezedných Jupiterových hlubin.

Začal hledat Velkou Rudou skvrnu, potom sám sebe rychle zarazil v tak bláhové myšlence. Všechna ta enormní mračná krajina, kterou viděl pod sebou, by byla pouze několika procenty z obrovitosti Rudé skvrny; zrovna tak by mohl někdo očekávat, že rozeznává tvar Spojených států z malého letadélka letícího nízko nad Kansasem.

"Korekce dokončena. Nyní jsme na spojovací oběžné dráze s Io. Čas příletu osm hodin, padesát pět minut."

Méně než devět hodin na vyšplhání od Jupiteru a setkání s čímkoli, co nás čeká, myslel si Floyd. Unikli jsme obru - ale ten představuje nebezpečí, kterému jsme rozuměli a mohli jsme se na něj připravit. To, co je nyní před námi, je vyslovená záhada.

A když přežijeme tuto výzvu, budeme se muset ještě jednou vrátit k Jupiteru. Budeme potřebovat jeho sílu, aby nás poslala bezpečně domů.

16. S O U K R O M Á L I N K A

"Nazdar Dimitriji. Tady je Woody, přepínám na kód dvě za patnáct sekund...Ahoj Dimitriji - násob kod tři a čtyři, vezmi druhou odmocninu, přičti druhou mocninu pí a použij nejbližší celé číslo jako kod pět. Pokud nejsou vaše počítače milionkrát rychlejší než naše - a jsem si zatraceně jistý, že nejsou - nikdo nemůže tohle rozluštit, na tvé ani na mé straně. Ale možná máš něco na vysvětlování, beztak jsi v tomhle dobrý.

"Mimochodem, mé obvyklé vynikající zdroje mi sdělily nezdar posledního pokusu přesvědčit starého Andreje, aby odstoupil. Dozvěděl jsem se, že vaše delegace neměla o nic víc štěstí než ostatní a stále jste jím osedláni coby prezidentem. Můžu se potrhat smíchy, to Akademii věd správně poslouží. Vím, že mu je přes devadesát a stává se trochu - no, paličatý. Ale nedostanete ode mne žádnou pomoc, i přestože jsem světový - pardon, slunečně soustavný - vedoucí odborník na bezbolestné odstranování posterších vědců.

"Věřil bys, že jsem ještě trochu opilý? Zdálo se nám, že zasluhujeme trochu oslavy, když už jsme se úspěšně spojil - spojil, sakra, spojili s DISCOVERY. Mimo to nám přibyli dva noví členové posádky, které jsme přivítali napalubě. Chandra v alkohol nevěří - dělá tě příliš lidským - ale Walter Curnow to víc než vynahradil. Pouze Téna zůstala chladně střízlivé, právě jak se dalo očekávat.

"Moji američtí druzi - mluvím jako politik, bože, pomoz mi - vyšli z hibernace bez jakýchkoli potíží a oba se těší, až začnou pracovat. Budeme muset sebou všichni hodit. Nejen že čas vyprchává, ale DISCOVERY se zdá být ve špatném stavu. Sotva jsme mohli věřit svým očím, když jsme viděli, jak se její neposkvrněný bílý trup změnil v chorobnou žlut.

"Samozřejmě, Io je na vině. Loď skroužila dolů na dosah tří tisíc kilometrů a každých několik dní jeden z vulkánů vyvrhuje několik megatun síry vzhůru k obloze. I když jsi viděl filmy, nemůžeš si skutečně představit, jaké to je viset nad peklem. Budu rád, až budeme moci odletět, přestože budeme mířit k něčemi mnohem záhadnějšímu - a možná daleko nebezpečnějšímu.

"Letěl jsem nad Kileaueou během erupce v roce '06. Bylo to hrozně strašidelné, ale nebylo to nic - nic - v porovnání s tímto. Zrovna teď jsme nad noční stranou a to je ještě horší. Vidíš právě tolik, aby sis představil o hodně víc. Je to tak blízko peklu, jak jsem se kdy chtěl dostat...

"Některé sírové jezera jsou dost horké, aby zářila, ale většina světla přichází z elektrických výbojů. Každých pár minut se zdá celá krajina vybuchnout, jako kdyby se nad ní spustil obří fotoblesk. A tohle není špatné přirovnání; miliony ampér tečou ve

ve výbojce spojující Io a Jupiter, a občas máme poruchu. Tehdy tu máme největší blesk ve Sluneční soustavě a polovina našich jističů ze sympatie vyskočí.

"Právě proběhla erupce přímo na terminátoru, vidím mohutný mrak, jak se rozpíná směrem k nám, stoupající do slunečního světla. Pochybuji, že dosáhne naší výšky, a ikdyby dosáhl, bude neškodný, než se sem dostane. Ale vypadá to zlověstně - kosmická příšera, která se nás snaží sežrat.

"Brzy potom, co jsme se sem dostali, jsem si uvědomil, že Io mi něco připomíná. Zabralo mi to pár dní, abych na to přišel, a potom jsem musel přezkoumat archív mise, protože mi palubní knihovna nemohla pomoci - hanba jí. Pamatuješ, jak jsem tě seznámil s Pánem prstenů, tenkrát na té Oxfordské konferenci, když jsme ještě byli mladíci? No tak Io je Mordor: vyhledej část tři. Je tam pasáž o "řekách roztavené skály, které se vinou svou cestou...dokud nezchladnou a neleží jako zkroucená dračí podoba vyvrhnutá ze zmučené země." To je dokonalý popis. Jak to mohl Tolkien znát, čtvrt století předtím, než kdy kdokoliv viděl obraz Io? Mluvím o přírodě napodobující umění.

"Přinejmenším tam nebudeme muset přistát. Myslím si, že by se ani naši zesnulí činěstí kolegové o to nebyli bývali pokoušeli. Ale možná, že jednou to bude možné. Jsou tam oblasti, které se zdají být stabilní a ne plynule zaplavovány sírovými povodněmi.

"Kdo by býval věřil, že urazíme celou tu cestu k Jupiteru, největší z planet-a potom ji budeme ignorovat. Nicméně to je to, co děláme většinu času; a když se nedíváme na Io nebo DISCOVERY, myslíme na ten... umělý předmět.

"Je ještě deset tisíc kilometrů vzdálen, tam nahoře, v libračním bodu, alekdyž se na něj dívám přes hlavní teleskop, zdá se být docela blízko aby se ho dalo dotknout. Protože je tak dokonale jednotvárný, není tu žádný náznak velikosti, žádný způsob, kterým by oko mohlo usoudit , že je ve skutečnosti několik kilometrů dlouhý. Jestliže je kompaktní, určitě váží miliardy tun.

"Ale je plný? Nedává skoro žádný radarový obraz, dokonce i když je kolmo k nám. Vidíme ho jenom jako černou siluetu proti mrakům Jupiteru, třista tisíc kilometrů pod námi. Až na svou velikost vypadá přesně jako monolit, který jsme vykopali na Měsíci.

"Tedy, zítra jdeme na palubu DISCOVERY a nevím, kdy budu mít příležitost znovu k tobě promluvit. Ale ještě jednu věc, starý příteli, než se odmlčím.

"Jde o Karolínu. Nikdy skutečně nepochopila, proč jsem musel opustit Zemi a svým způsobem , nemyslím si, že my kdy zcela odpustí. Některé ženy věří, že láska není jediná věc - ale všechno. Snad mají pravdu... i tak, určitě, je příliš pozdě se o tom teddohadovat.

"Pokus se ji povzbudit, když budeš mít příležitost. Mluví o tom, že se vrátí na pevninu. Obávám se, že kdybyto udělala..

"jestli u ní neobstojíš, snaž se potěšit Chrise. Stýská se mi po něm víc, než mám zájem říct.

"Uvěří strýčkovi Dimitrijovi - když mu řekneš, že jeho táta ho stále miluje a vrátí se domů tak rychle, jak bude moci."

/pokračování/